

Lewis Carroll

Alice în Țara Minunilor

Cu ilustrațiile lui John Tenniel

În traducerea
Antoanetei Ralian

Traducerea versurilor
de Ioana Ieronim

Alice
în Țara
Minunilor

Lewis Carroll (1832–1898), pe numele său adevărat Charles Lutwidge Dodgson, s-a născut în parohia Daresbury, din Cheshire, al treilea dintre cei unsprezece copii ai unui cleric anglican. Încă de mic a arătat o inteligență precocă și o ușurință deosebită în a inventa jocuri și povești originale. În 1850 s-a înscris la Christ Church College din Oxford, unde a excelat în studiul matematicii, primind o bursă pe care avea s-o păstreze toată viața, și unde a ajuns mai târziu să predea. În 1861 a fost uns diacon al Bisericii Anglicane, fără a deveni vreodată preot, în parte, se pare, din cauza bătălii de care suferea, în parte din cauza unei insuficiente aderențe la valorile Bisericii. La Oxford s-a împrietenit cu familia noului decan de la Christ Church College, ai cărui copii, cu precădere micuța Alice Liddell, l-au inspirat să scrie *Alice în Țara Minunilor* (1865) și continuarea *Alice în Țara din Oglindă* (1871). Printre alte scrieri ale sale se numără mai multe tratate matematice, texte politice, dar și capodopere ale literaturii absurdului, precum *Phantasmagoria and Other Poems* (1869), *The Hunting of the Snark* (1876), *Sylvie and Bruno* (1889) sau *Sylvie and Bruno Concluded* (1893).

Charles Dodgson a fost și un prolific autor de scrisori, inventator și fotograf, celebru în epocă pentru portretele sale – i-a imortalizat pe câțiva dintre membrii cercului preraphaelit, printre care Dante Gabriel Rossetti sau Alfred Tennyson. Nimic nu egalează însă posteritatea sa literară: *Alice în Țara Minunilor* a fost un success încă de la prima ediție, ilustrată de John Tenniel, de al cărui nume a rămas legată până azi. De atunci, cărțile despre Alice au fost traduse în peste 174 de limbi și au inspirat nenumărate adaptări teatrale, cinematografice și de televiziune.

Lewis Carroll

Alice

în Țara

Minunilor

În după-amiază aurie
Noi lunecăm pe ape,
Vâslesc mânuțe care nu prea știu,
Vâslele-s gata să le scape,
Micile mâini se fac doar a ghida
Călătoria îndeaproape.

Ah, crudă Tertia! La ora asta,
La vreme de visare,
Tu ceri povești cu suflu-atât de slab,
Că n-ar putea mișca o pană!
Dar cum să-nvingă biata voce, una
Trei limbi pornite? Încercare vană.

Năvalnic Prima iese-n față
Tunând: „Pe loc să-ncepi, acum!”
Secunda, mult mai blândă, zice
„Zi-i și pe ne-nțelese, cum-necum!”
Iar Tertia întrerupe des
Povestea cu „Vreau eu să spun!”

Se face totuși liniște o vreme,
Cu gându-acum ele vor urmări
Cum prin tărâmul nou, sălbatic,
Copila visului porni
Vorbind cu păsări și jivine
Care n-ar fi, de nu s-ar povesti.

Pe când povestea se scurgea
Încet către sfârșit
Și cel care-o spunea cu drag
Greu avansa, fiind prea ostenit
„Restul pe mâine“, zise el. „Mâine-i
Acum, strigau râzând. Mâine-a venit.“

Așa cresc Țara Minunilor:
Treptat, parte cu parte
Ciudate întâmplări pe rând
S-au așezat în carte
Și pe-nserat plecăm voioși,
Spre casă, nu-i departe.

Alice! Acum ia tu povestea
În mâna-ți delicată,
Cu amintiri de când erai copil
Păstrează-o magic laolaltă,
Cum ține flori uscate pelerinul
Din țara-ndepărtată.

I

Jos, în vizuina Iepurașului

Alice se săturase să șadă lângă sora ei pe tăpșan, fără nimic de făcut; o dată sau de două ori a tras cu ochiul la cartea pe care o citea sora ei, dar era o carte fără poze și fără dialoguri, „și ce rost are o carte fără poze și fără dialoguri?” și-a spus Alice în sinea ei.

Așa încât stătea pe gânduri (atât cât putea să mai chibzuiască, pentru că era o zi zăpușitoare, fierbinte, care o făcea să se simtă somnoroasă și bleagă) dacă plăcerea de a împleti un lanț de margarete merita oboseala de a se ridica și a culege florile; când, deodată, un Iepuraș Alb cu ochi roz a trecut pe lângă ea.

Nimic deosebit în această apariție, și Alice n-a fost prea mirată când l-a auzit pe Iepuraș văicărindu-se: „Vai de mine! Vai de mine! O să ajung prea târziu!” (deși, când

și-a amintit, după ceva timp, de întâmplare, și-a spus că ar fi trebuit să se mire, dar, atunci când pățania a avut loc, i s-a părut absolut firească); însă, când Iepurașul *a scos un ceas din buzunarul vestei* și l-a consultat, pentru ca apoi să-și iuțească pasul, Alice s-a ridicat în picioare, deoarece și-a dat seama că nu văzuse niciodată un iepure cu vestă, ba chiar cu un ceas în buzunarul vestei. Mânată de curiozitate, a pornit să alerge pe câmp după Iepuraș și l-a ajuns din urmă la țănc pentru a-l vedea strecurându-se într-o vizuină spațioasă, de sub un gard viu.

O clipă mai târziu, hop și Alice după el în vizuină, fără să se gândească în ce fel o să mai poată ieși vreodată de acolo.

Vizuiuna te ducea, la început, drept înainte, ca un tunel, pentru ca dintr-odată să se afunde abrupt, atât de abrupt, încât Alice n-a avut timp să se oprească înainte de a se pomeni lunecând în jos, în ceva ce părea să fie un puț foarte adânc.

Fie că puțul era, într-adevăr, foarte adânc, fie că ea aluneca foarte încet, oricum a avut posibilitatea să se uite în jur și să se întrebe ce o să se întâmple cu ea. Întâi a încercat să privească în jos, să vadă încotro se îndreaptă, dar era prea întuneric ca să poată desluși ceva; drept care a început să se uite în dreapta și în stânga și a observat că pereții erau acoperiți cu bufete și rafturi de cărți; ici-colo erau hărți și tablouri prinse în cârlige. În timp ce aluneca în jos, a întins mâna și a luat de pe un raft un borcan pe care scria MARMELADĂ DE PORTOCALE, dar, spre marea ei dezamăgire, borcanul era gol; s-a ferit să-l arunce, de teamă să nu cadă în capul cuiva aflat dedesubt și să-l omoare, așa încât l-a lăsat pe unul din bufetele pe lângă care trecea. „Mă rog, și-a spus Alice în sinea

ei, după o cădere ca asta, o să mi se pară un fleac dacă mă mai rostogolesc pe scări! Ce vitează o să mă socotească cei de-acasă! Ce mai, mi s-ar părea o nimica toată chiar dacă m-aș prăvăli de pe acoperișul casei!“ (Ceea ce ar fi putut foarte bine să se întâmple.)

Jos, jos, jos! Oare căderea asta n-are un sfârșit? „Mă întreb oare câte leghe am străbătut până acum?“ a rostit Alice cu glas tare. „Probabil că o să ajung undeva, în centrul pământului. Stai puțin: asta ar însemna, cred, patru mii de mile adâncime“ (pentru că, vedeți dumneavoastră, Alice învățase la școală lucruri de felul acesta și, cu toate că nu era cel mai fericit prilej de a-și dovedi cunoștințele, întrucât nu se găsea acolo nimeni care s-o audă, totuși era un exercițiu folositor) – „da, cred că asta-i distanța corectă; dar, mă întreb, care vor fi Latitudinea și Longitudinea până la care am ajuns?“ (Alice nu avea habar ce înseamnă latitudine și longitudine, dar i se păreau niște cuvinte foarte mărețe.)

După un timp, a început din nou să-și pună întrebări. „Oare o să ajung de partea cealaltă a pământului? Ce nostim ar fi să mă trezesc printre oameni care merg cu capul în jos! Acolo sunt *antipoziii*, cred (de astă dată era bucuroasă că nu o auzea nimeni pentru că nu era deloc convinsă că folosise cuvântul potrivit), dar va trebui să întreb cum se numește țara: «Vă rog, doamnă, asta-i Noua Zeelandă? Sau Australia?»“ (Și, în timp ce vorbea, a încercat să facă o reverență – închipuiți-vă, o reverență în timp ce te prăbușești în gol! Voi credeți că ați reuși?) „Și ce fetiță ignorantă o să mă socotească doamna aceea pe care o s-o întreb. Nu, nu se face să pun întrebări; poate că o să văd scris undeva numele țării.“

Jos, jos, jos! Cum nu avea nimic altceva de făcut, Alice a început iar să vorbească de una singură: „Cred că

Dinah o să-mi simtă grozav lipsa astă-seară.“ (Dinah era pisica ei.) „Sper că o să-și amintească să-i dea farfurioara cu lapte la ora ceaiului. Dinah, scumpa mea! Ce n-aș da să fii și tu aici, jos, împreună cu mine! Mă tem că nu prea sunt șoareci prin preajmă, dar ai putea să prinzi un liliac, știi, liliicii seamănă mult cu șoarecii. Dar pisicile mănâncă oare lilieci?“ Atunci, Alice a simțit că o prinde somnul, dar a continuat să se întrebe, aproape ca în vis: „Pisicile mănâncă lilieci? Pisicile mănâncă lilieci?“ și uneori: „Liliicii mănâncă pisici?“, pentru că, vedeți dumneavoastră, cum nu putea răspunde la niciuna dintre cele două întrebări, nu avea mare importanță felul în care le formula. Simțea că moțăie și tocmai începuse să viseze că se plimba mână în mână cu Dinah și că o întreba foarte serios: „Dinah, spune-mi sincer, tu ai mâncat vreodată un liliac?“, când, bufl!, s-a pomenit pe un morman de crengi și de frunze uscate, și lungă cădere a luat sfârșit.

Alice nu s-a lovit deloc și, într-o clipită, era din nou în picioare; a privit în sus, dar deasupra nu se vedea decât întuneric; în fața ei se întindea, însă, un alt coridor lung, și Iepurașul Alb putea fi văzut gonind de mama focului. Nu era niciun moment de pierdut, așa încât Alice a pornit după el cu viteza vântului, numai bine cât să-l audă spunând: „Vai de urechile și de mustățile mele, ce târziu s-a făcut!“

Se găsea chiar în spatele lui, când Iepurașul a cotit și s-a făcut nevăzut; Alice s-a pomenit într-un hol lung și jos, luminat de un șir de lămpi care atârnau din tavan.

De-a lungul holului erau multe uși, dar toate încuiate; și, după ce Alice a străbătut întreaga lungime a holului, și de o parte, și de alta, încercând fiecare ușă, s-a întors în mijlocul încăperii, întristată, întrebându-se cum o să iasă vreodată de acolo.

Deodată, a nimerit peste o măsuță cu trei picioare, toată din sticlă solidă; pe măsuță nu se găsea decât o micuță cheie de aur, și primul gând al lui Alice a fost că aceasta se potrivește, probabil, la una dintre ușile din hol; dar, vai!, când a încercat-o, fie că broaștele ușilor erau prea mari, fie cheia era prea mică, clar este că nu a putut deschide nimic. Totuși, după ce a făcut un al doilea tur al încăperii, a dat peste o perdea joasă, pe care nu o observase înainte, și îndărătul căreia se găsea o ușiță înaltă de vreo patruzeci de centimetri; Alice a vârât cheia de aur în broască și, spre marea ei bucurie, s-a potrivit.

A deschis ușa și a constatat că ducea spre un coridor mic, nu mai mare decât o gaură de șoarece; Alice s-a lăsat în genunchi; s-a uitat la capătul coridorului și, ce să vezi? – cea mai minunată grădină care i s-a înfățișat vreodată. Ce n-ar fi dat să iasă din holul acela întunecos și să se plimbe printre răzoarele de flori viu colorate și printre fântânile răcoroase, dar nu izbutea să-și treacă nici măcar capul pe ușă, „și, chiar dacă mi-ar încăpea capul, gândea

sărmana Alice, n-aș putea să-mi trec umerii. Vai, ce-aș mai dori să mă pot micșora, ca un telescop! Cred că aș reuși dacă aș ști numai de unde să încep.” Căci, după cum ați văzut, în ultimele minute se petrecuseră niște fapte atât de neobișnuite, încât Alice începuse să creadă că extrem de puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că n-avea niciun rost să zacă acolo lângă ușiță, așa încât s-a întors la masă, sperând, în sinea ei, că poate o să găsească altă cheie sau măcar o carte cu instrucțiuni despre cum se pot micșora oamenii ca un telescop; dar de data asta a găsit pe masă o sticlută („care, în mod sigur, nu fusese acolo înainte“, și-a spus Alice) și în jurul gâtului sticlutei era legată o etichetă pe care scria „BEA-MĂ“, cu litere mari, de tipar.

Putea să scrie până mâine „Bea-mă“, dar mica Alice cea înțeleaptă nu avea de gând să se grăbească. „Nu, și-a spus ea, întâi și-ntâi am să mă uit dacă nu cumva scrie pe ea „otravă“; pentru că citise ea niște povestiri despre copii care sau se arseseră la foc, sau fuseseră mâncați de fiare sălbatice, sau li se întâmplaseră mai știu eu ce alte lucruri neplăcute, numai pentru că nu *voiseră* să-și amintească regulile atât de simple pe care le învățaseră de la prietenii lor mai mari; de pildă că un vătrai încins te poate arde dacă-l ții prea mult în mână; că, dacă te tai adânc la deget cu un cuțit, îți curge sânge; și Alice nu uitase nici o clipă că, dacă bei prea mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă“, în mod sigur o să-ți faci rău la stomac.

În orice caz, pe sticluta asta nu scria „otravă“, așa încât Alice s-a încumetat să o soarbă, ba chiar a găsit-o

foarte gustoasă (avea o aromă amestecată de tarte cu vișine, cremă de lapte, ananas, curcan fript, caramelle și pâine prăjită, caldă, cu unt) și în scurt timp a băut-o toată.

*

* *

„Ce ciudat!“ a exclamat Alice. „Simt că mă strâng în mine ca un telescop!“

Și, într-adevăr, așa era: ajunsese la o înălțime de vreo treizeci de centimetri și fața i se luminase de bucurie la gândul că acum avea dimensiunea potrivită pentru a intra pe ușiță și a pătrunde în grădina minunată. Dar, mai întâi, a așteptat câteva minute, ca să constate dacă se împuținează în continuare: era puțin îngrijorată „pentru că s-ar putea ca, până la urmă, să dispar cu totul, ca o lumânare, și-a spus Alice. Mă întreb cum aș mai arăta atunci?“ Și a încercat să-și închipuie cum arată flacăra unei lumânări după ce lumânarea se stinge, pentru că nu-și amintea să fi văzut vreodată așa ceva.

După un timp, dându-și seama că nu se mai întâmplă nimic, a hotărât să se ducă imediat în grădină; dar, vai de biata Alice!, când a ajuns la ușiță, și-a amintit că uitase cheița de aur și, când s-a întors la masă s-o ia, a descoperit că nu putea ajunge până la ea; o vedea clar prin sticlă și s-a străduit din răputeri să se cațere pe un picior al mesei, dar era prea alunecos și, când a ostenit să mai încerce, sărăcuța de ea s-a așezat pe jos și a început să plângă.

„Haide, haide, n-are niciun rost să plângi atât de amarnic“, și-a spus Alice ei însăși, cu destulă severitate. „Te sfătuiesc să încetezi pe dată!“ În general, ea își dădea sfaturi foarte bune (deși foarte rar le și urma) și, uneori, se certa cu atâta asprime, încât îi dădeau lacrimile; ba

chiar ținea minte că, o dată, își arsese și o palmă zdravănă pentru că trișase la un joc de crochet pe care-l jucase cu ea însăși, deoarece copila asta ciudată ținea mult la ideea că ar fi două persoane. „Dar acum n-are niciun rost să mă prefac că aș fi două persoane, își spunea sărmana Alice... Ce mai, a rămas atât de puțin din mine, încât n-aș putea pretinde că sunt măcar *o singură* persoană respectabilă!“

În scurt timp, însă, i-au căzut ochii pe o cutiuță de sticlă aflată sub masă; a deschis-o și a găsit în ea o prăjiturică pe care erau scrise frumos, cu stafide, cuvintele „MĂNÂNCĂ-MĂ!“ „Ei bine, am să te mănânc, a rostit Alice, și, dacă o să mă ajuți să cresc la loc, o să ajung la cheie; și, dacă o să mă micșorez și mai mult, o să mă strecor pe sub ușă; așadar, și într-un fel, și în altul o să intru în grădină și nici că-mi pasă în ce fel.“

A mâncat o bucățică din prăjitură și tot timpul se întreba îngrijorată: „Oare cum o să fie? Cum o să fie?“ și își ținea mâna pe creștetul capului ca să simtă dacă crește sau scade; dar, spre surpriza ei, a rămas la fel; de fapt, în general așa se întâmplă când mănânci o prăjitură; dar Alice se obișnuise în asemenea măsură cu lucruri ieșite din comun, încât i se părea plicticos și prostesc ca viața să se desfășoare tot pe căile ei comune.

Drept care nu s-a lăsat, și a înfulecat întreaga prăjitură.

II

Lacul de lacrimi

„Ciudos, din ce în ce mai ciudos!“, a strigat Alice. (Era atât de uimită, încât, pentru un moment, aproape că a uitat să pronunțe corect cuvintele.) „Acum mă lungesc de parc-aș fi cel mai mare telescop din lume. Adio, picioarele mele!“ (Deoarece, când s-a uitat în jos, la picioare, acestea erau atât de îndepărtate, că nici nu le mai putea vedea.) „Vai, bițele mele piciorușe, mă întreb cine o să vă tragă acum ciorapii și cine o să vă încalțe pantofii, dragele mele? Cu siguranță, *eu* n-am să mai fiu în stare. O să mă găsesc la prea mare depărtare de voi ca să vă mai pot ajuta: trebuie să vă descurcați singure, cât mai bine cu putință – dar e necesar să fiu bună cu ele, și-a spus Alice, altfel n-o să meargă unde vreau eu să mă duc! Să vedem, o să le dăruiesc de Crăciun o pereche de ghete noi.“

Și așa, Alice a continuat să-și facă planuri despre cum să se poarte cu picioarele ei. „O să fie nevoie de cineva care să le ducă darurile, și-a spus; și ce caraghios o să fie să trimit cadouri propriilor picioare! Ce curios o să sune adresa:

Onorabilului Picior Drept al lui Alice
Covorașul din fața Căminului lângă Vătrai
(cu complimente de la Alice).

Vai, dragă, ce aiureli vorbesc!“

Chiar în momentul acela, capul ei a atins tavanul holului. De fapt, acum era înaltă de trei metri și, pe dată, a înșfăcat cheița de aur și s-a îndreptat în grabă spre ușa grădinii. Sărmana Alice! Singurul lucru pe care-l putea face era să se culce pe o parte și să se uite în grădină cu un singur ochi; ca să intre în ea era imposibil, mai mult ca ori-când; așadar, s-a așezat pe jos și a început iar să plângă.

„Ar trebui să-ți fie rușine, s-a muștrat Alice, o fată mare ca tine (și într-adevăr era foarte mare) să plângă în halul ăsta! Oprește-te din plâns în clipa asta, ascultă ce-ți spun!“ Totuși, a continuat să plângă mai departe și a vărsat zeci de litri de lacrimi, până când s-a format în jurul ei un lac mare, adânc de vreo zece centimetri și lat cât jumătate din hol.

După o vreme, a auzit un lipăit de picioare, la oarecare distanță, așa încât și-a șters repede ochii, ca să vadă ce se mai întâmplă. Se întorcea Iepurașul Alb, foarte elegant îmbrăcat, cu o pereche de mănuși albe, din antilopă, într-o mână, și un evantai în cealaltă; se apropie cu pași iuți, murmurând: „Ah, Ducesa! Ducesa! Ar fi îngrozitor să o fac să aștepte!“ Alice era așa deznădăjduită, încât ar fi cerut ajutorul oricui: așadar, când Iepurașul s-a apropiat de ea, i s-a adresat încet, cu o voce timidă:

— Vă rog, domnule, dacă nu vă supărați...

Iepurașul a tresărit puternic, a scăpat din mână mănușile de antilopă albă și evantaiul și și-a luat tălpășița cât de repede l-au ținut picioarele.

Alice a ridicat evantaiul și mănușile și, cum în hol era foarte cald, și-a făcut vânt întruna cât timp a vorbit: „Vai, vai! Ce ciudat e totul azi! Și nu mai departe de ieri totul era perfect obișnuit. Mă întreb dacă nu cumva am fost schimbată peste noapte? Ia să vedem, când m-am sculat azi-dimineață eram la fel ca de obicei? Parcă îmi aduc aminte că m-am simțit puțin altfel. Dar, dacă nu mai sunt aceeași, următoarea întrebare ar fi: «Atunci cine sunt?» Ah, *asta-i* marea ghicitoare.“ Și a început să se gândească la toate fetițele pe care le cunoștea, cele de vârsta ei, ca să-și dea seama dacă nu cumva fusese schimbată cu una dintre ele.

„Sunt sigură că nu sunt Ada, și-a spus Alice, pentru că părul ei îi cade pe umeri în bucle lungi, pe când al meu nu-i deloc buclat; și sunt sigură că nu sunt nici Mabel, pentru că eu cunosc o mulțime de lucruri, pe când ea, vai sărăcuța!, cunoaște atât de puține, și apoi *ea* e ea și *eu* sunt eu – și... vai, dragă, ce încurcat e totul! O să încerc să văd dacă mai știu toate lucrurile pe care le știam. Ia să vedem: patru ori cinci fac doisprezece, și patru ori șase fac treisprezece, și patru ori șapte fac... vai de mine, în felul ăsta n-am să ajung niciodată la douăzeci! Oricum, tabla înmulțirii n-are mare importanță; ia să vedem la geografie... Londra este capitala Parisului, și Parisul e capitala Romei, și Roma... nu, totul e greșit, sunt convinsă. Se vede că într-adevăr am fost schimbată cu Mabel. Ia să încerc dacă mai știu *Cum izbutește micul*...” Și-a încrucișat mâinile în poală, de parcă repeta o lecție, și a început să recite poezioara, dar glasul ei suna răgușit și bizar, și cuvintele parcă nu-i veneau pe buze așa ca altădată:

Cum face micul crocodil
Să-și țină luciul pe coadă?
El toarnă apele din Nil
Pe fiecare solz, la scaldă!

Voios rânjește-apoi din falcă
Și ghearele-și întinde
Așa invită peștișori
Și-n zâmbet îi cuprinde.

„Sunt sigură că nu sunt cuvintele potrivite, a oftat biata Alice, și ochii i s-au umplut iar de lacrimi. Se vede că, totuși, am fost schimbată cu Mabel și, deci, va trebui să trăiesc în căsuța aia sărăcăcioasă, și să nu mai am aproape nici o jucărie, și, vai de mine!, să am atâtea lecții de învățat! Nu! Am luat o hotărâre: dacă sunt Mabel, rămân aici. În zadar o să-și vâre capetele și o să mă cheme: «Vino din nou sus, scumpo!» O să-mi înalț privirea și o să le spun: Cine sunt eu? Spuneți-mi întâi lucrul ăsta și, dacă-mi convine să fiu persoana aceea, mă întorc sus; dacă nu, rămân aici până devin altcineva – dar, vai, vai!, a continuat Alice cu un nou hohot de plâns, ce n-aș da să-și vâre într-adevăr capetele și să mă cheme! Am obosit de atâta singurătate!“

Când a rostit aceste cuvinte, și-a aplecat privirea spre mâini și a constatat cu mirare că, în timp ce vorbea, își trăsese pe o mână una din mânușile albe, de antilopă, ale Iepurașului. „Cum de-am reușit?“ s-a întrebat. „Probabil că iar m-am micșorat.“ S-a ridicat și s-a dus la masă ca să se măsoare în comparație cu aceasta și, așa cum își închi-puise, a constatat că acum nu avea mai mult de șaptezeci de centimetri înălțime și că se micșora văzând cu ochii; în scurt timp și-a dat seama că pricina acestei scăderi în

înălțime era evantaiul pe care-l ținea în mână, așa încât l-a aruncat pe dată, la timp pentru a se salva de la dispariția totală.

„Am scăpat ca prin urechile acului!“ și-a spus Alice, speriată de brusca transformare, dar bucuroasă că încă exista. „Și acum, la grădină!“ A alergat în viteză spre ușiță; dar, vai!, ușița era din nou încuiată, și cheia mică de aur se găsea, ca și înainte, pe masa de sticlă, „și lucrurile stau mai rău ca oricând, a gândit biata copilă, pentru că nicio dată până acum n-am fost atât de mică. E o situație foarte grea, o spun sus și tare!“

În timp ce rostea aceste cuvinte, piciorul i-a alunecat și, într-o clipită, pleosc!, s-a pomenit cufundată până la bărbie în apă sărată. Primul ei gând a fost că a căzut în

mare, „și, în cazul ăsta, pot să mă întorc cu trenul“, s-a consolatat singură.

(Alice fusese la mare o singură dată în viața ei și ajunsese la concluzia că, oriunde te-ai duce pe coasta Angliei, găsești pe mare o serie de bărci și de saltele pentru scăldat, și o serie de copii care sapă cu lopățele în nisip, și o serie de pensiuni, și, în spatele tuturor acestora, o gară.) Dar curând și-a dat seama că a căzut în lacul de lacrimi pe care le vărsase ea când avusese trei metri înălțime.

„Ce bine ar fi fost dacă n-aș fi plâns atâta!“ și-a spus Alice, în timp ce înota, încercând să iasă din lac. „Acum o să fiu pedepsită, probabil, să mă înec în propriile lacrimi. Asta ar fi, fără îndoială, un lucru foarte ciudat. Oricum, totul e astăzi foarte ciudat.“

Dar chiar atunci a auzit ceva ce plescăia în lac, la mică depărtare, și a înotat până acolo, să vadă despre ce-i vorba; la început, a gândit că trebuie să fie o morsă sau un hipopotam, dar pe urmă și-a adus aminte cât de mică era ea acum și, în scurt timp, a văzut că era doar un șoarece, care alunecase în lac, ca și ea.

„Oare mi-ar folosi la ceva să mă adresez șoarecelui ăstuia? s-a întrebat Alice. Totul e atât de aiurit aicea, încât mă aștept să vorbească; în orice caz, nu strică să încerc.“ Și i s-a adresat:

— O, Șoarece, știi cumva cum se poate ieși din acest lac? Am obosit tot înotând, o, Șoarece! (Alice își spunea că asta trebuie să fie formula cu care te adresezi unui șoarece; până atunci, nu avusese niciun prilej să o facă, dar și-a amintit de ceva ce văzuse în *Gramatica latină* a fratelui ei: „Un șoarece, al unui șoarece, unui șoarece, pe un șoarece, o, șoarece!“) Șoarecele s-a uitat la ea scrutător și s-ar fi spus că i-a făcut un semn cu ochiul, dar n-a scos niciun cuvânt.

„S-ar putea să nu cunoască limba engleză, și-a spus Alice. S-ar putea să fie un șoarece francez care a venit aici cu William Cuceritorul.” (Deoarece, cu toate cunoștințele ei de istorie, Alice nu avea o noțiune prea clară asupra timpului în care s-au petrecut felurite evenimente.) Așadar, a luat-o pe franțuzește:

— *Où est ma chatte?* (Asta era prima frază din manualul ei de limba franceză.)

Șoarecele a făcut un salt brusc afară din apă și părea să dârdâie de frică.

— Ah, scuză-mă, a strigat Alice, speriată că a jignit sârmanul animal. Am uitat că nu-ți plac pisicile.

— Nu-mi plac pisicile! a strigat Șoarecele cu un glas strident, pătimaș. Dumitale ți-ar plăcea pisicile dacă ai fi în locul meu?

— Mă rog, poate că nu, a răspuns Alice pe un ton împăciuitoare; dar nu te înfuria pe chestia asta. Și totuși mi-ar fi plăcut să o cunoști pe pisica noastră, Dinah. Cred că, dacă ai vedea-o, ai prinde drag de pisici. E atât de dulce și de cuminte, a continuat Alice, vorbind mai mult pentru ea însăși, în timp ce înota lenevos în lac; și toarce atât de drăgălaș când stă lângă sobă, lingându-și lăbuțele și spălându-și boticul – e o plăcere să ai grijă de ea –, și e atât de pricepută la prinsul șoarecilor! Ah, scuză-mă!, a strigat din nou Alice, pentru că, de astă dată, Șoarecele se zbârlise de tot, și ea și-a dat seama că era extrem de jignit. Îți promit că n-o să mai vorbim despre ea, dacă nu-ți face plăcere.

— Să *vorbim*! a strigat Șoarecele tremurând din creștet până-n coadă. De parcă eu aș vorbi despre astfel de lucruri! Familia mea a detestat întotdeauna pisicile: niște creaturi respingătoare, josnice, vulgare! Te rog, nu le mai pomeni numele!

— N-o să-l mai pomenesc! a răspuns Alice, grăbită să schimbe subiectul. Dar câinii... îți plac?

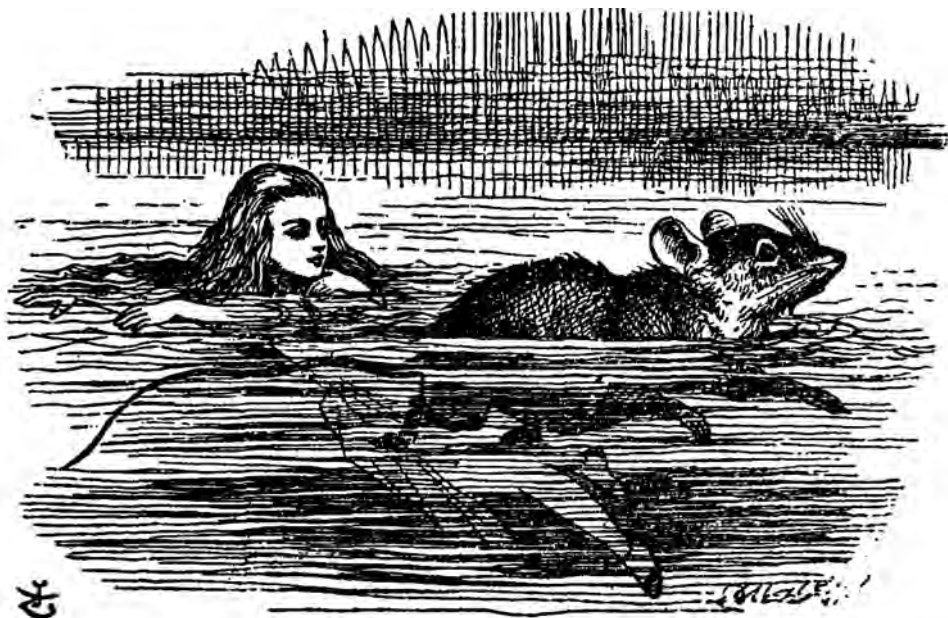
Șoarecele nu a răspuns, așa încât Alice a continuat cu înfrigurare:

— E un cățel atât de drăguț lângă casa noastră. Aș fi bucuroasă să-l cunoști! Un terrier cu ochi luminoși, știi, și cu păr cafeniu, creț. Și, când îi arunci un lucru, ți-l aduce imediat înapoi, și face sluj, stă în două picioare și cere de mâncare, și mai face fel de fel de giumbușlucuri – nu mai țin minte nici jumătate din ele –, e câinele unui fermier, știi, care spune că-i foarte folositor, că valorează o sută de lire! Pentru că omoară șobolanii și... vai mie!, a strigat Alice pe un ton îndurerat. Mă tem că iar l-am ofensat!

Șoarecele se îndepărta de ea, înotând cât de repede putea, stârnind valuri în apă.

Drept care, Alice l-a chemat cu blândețe:

— Șoarece drag! Vino înapoi și n-o să mai discutăm nici despre pisici și nici despre câini, dacă nu-ți sunt pe plac.

Când i-a auzit spusele, Soarelece s-a întors și a înotat, încet, înapoi spre ea; era palid la față („de enervare“, și-a spus Alice) și a rostit cu un glas jos, tremurător:

— Hai să ieșim la mal, și acolo am să-ți istorisesc povestea vieții mele; atunci ai să înțelegi de ce urăsc pisicile și câinii.

Era timpul să plece de acolo pentru că lacul începuse să se aglomereze cu păsări și animale care căzuseră în el: o rață și o pasăre Dodo, un papagal Lory și un pui de vultur, și multe alte creaturi ciudate. Alice a pornit în frunte, și întregul alai a înotat spre țărm.

III

O cursă politică și o poveste lungă

Alcătuia într-adevăr un grup bizar adunătura aceea de Ape mal – păsările cu pene noroioase, animalele cu blana udă learcă, cu toții murați, supărați, stingheriți.

Firește, prima întrebare care se pune era cum să se usuce: au ținut o consfătuire asupra acestui subiect și, după câteva minute, lui Alice i s-a părut foarte natural să discute cu ei în termeni familiari, de parcă i-ar fi cunoscut de când lumea. A avut o lungă discuție contradictorie cu papagalul Lory, care până la urmă s-a îmbufnat și repeta întruna o singură frază: „Sunt mai bătrân decât tine, deci știu mai multe.“ Alice nu putea fi de acord cu acest lucru atâta timp cât nu știa ce vârstă are papagalul,

dar, cum Lory refuza categoric să spună câți ani are, nu mai era nimic de adăugat.

În cele din urmă, Șoarecele, care părea să se bucure de oarecare autoritate în rândul lor, le-a vorbit:

— Stați jos și ascultați-mă! În curând o să vă usuc pe toți.

Toată lumea s-a așezat în cerc, cu Șoarecele în centru. Alice îl privea fix, cu îngrijorare, pentru că era sigură că o să răcească rău de tot dacă nu-și usucă repede hainele.

— Hm! a început Șoarecele cu un aer important. Sunteți pregătiți? Vă voi povesti lucrul cel mai uscător pe care-l cunosc. Tăcere, vă rog! William Cuceritorul, a cărui cauză era sprijinită de papă, a fost în scurt timp acceptat de englezi, care-și doreau conducători și care, în ultima vreme, se deprinseseră cu uzurpări de tron și cuceiri. Edwin și Morcar, conții de Mercia și Northumbria...

— Uf! a exclamat papagalul Lory, străbătut de un fior.

— Poftim? l-a întrebat Șoarecele încruntându-se, dar adăugând foarte politicos: Ați spus ceva?

— Nu, eu n-am spus nimic, s-a grăbit Lory să răspundă.

— Am avut impresia că ați vorbit, a spus Șoarecele. Deci, merg înainte: Edwin și Morcar, conții de Mercia și Northumbria, s-au declarat de partea lui, până și Stigand, patriotul arhiepiscop de Canterbury, a găsit de cuviință...

— *Ce* a găsit? a întrebat rața.

— A găsit, a repezit-o Șoarecele enervat, fără îndoială, cunoști acest cuvânt.

— Știu foarte bine ce înseamnă când găsesc *eu* ceva, a replicat rața; în general, găsesc o broscuță sau o râmă. Întrebarea este, însă, ce a găsit arhiepiscopul?

Șoarecele nu a ținut seama de întrebare și a continuat grăbit:

— ...a găsit de cuviință să se ducă împreună cu Edgar Atheling la William și să-i ofere coroana. La început, atitudinea lui William a fost moderată. Dar insolența normanzilor lui... Cum te simți, draga mea? a întrebat Șoarecele, întorcându-se spre Alice.

— Mai udă ca oricând, a răspuns ea pe un ton melancolic; se pare că povestirea asta nu mă usucă deloc.

— În cazul ăsta, a intervenit pasărea Dodo cu un glas solemn, ridicându-se în picioare, cer ca întrunirea noastră să fie contramandată și să adoptăm de urgență unele remedii mai energice...

— Vorbește pe englezește! i-a cerut puiul de vultur. Eu nu înțeleg nici jumătate din cuvintele astea lungi și, mai mult, cred că nici tu nu le înțelegi.

Și vulturașul și-a înclinat capul ca să ascundă un zâmbet; câteva dintre celelalte păsări au chicotit.

— Ceea ce doresc eu să spun, a continuat Dodo pe un ton ofensat, este că cea mai bună metodă de a ne usca ar fi o cursă politică.

— Ce înseamnă o cursă politică? a întrebat Alice.

Nu pentru că ar fi ținut atât de mult să știe, dar Dodo făcuse o pauză, de parcă ar fi așteptat ca *cineva* să vorbească, și nimeni nu părea să aibă chef de vorbă.

— Cum să spun, a reluat pasărea Dodo, cea mai bună metodă de a explica este să o punem în aplicare.

(Și, dacă s-ar întâmpla să doriți și dumneavoastră să încercați într-o zi de iarnă metoda, o să vă spun cum a reușit Dodo s-o pună în aplicare.)

Întâi a organizat o cursă de alergare, într-un soi de cerc („Forma geometrică nu contează“, a afirmat ea), după care toți participanții au fost plasați în diverse locuri pe pistă. Nu a existat un „Unu, doi, trei, start!“, ci au început să alerge care încotro, fiecare când a vrut, și s-au

oprit tot fiecare când a vrut, așa încât n-a fost prea ușor să-ți dai seama când s-a încheiat cursa. Oricum, după ce au alergat vreo jumătate de oră și s-au uscat bine, pasărea Dodo a strigat deodată:

— Cursa a luat sfârșit!

Și cu toții s-au îngrămădit în jurul ei, gâfâind și întrebând:

— Dar cine a câștigat?

Era o întrebare la care Dodo nu putea răspunde fără o îndelungă chibzuință, și a zăcut multă vreme cu un deget la tâmplă (poziția în care-l vedeți de obicei reprezentat pe Shakespeare), în timp ce toți ceilalți așteptau în tăcere. În cele din urmă, Dodo s-a pronunțat:

— *Toți* au câștigat și *toți* trebuie premiați.

— Dar cine o să împartă premiile? au întrebat cu toții în cor.

— Cum așa, *ea*, desigur, a răspuns Dodo, arătând cu degetul spre Alice.

Întregul grup s-a strâns imediat în jurul lui Alice, strigând într-un vălmășag de glasuri:

— Premii! Vrem premii!

Alice habar nu avea ce trebuia să facă și, disperată, și-a vârât mâna în buzunar și a scos o cutie cu fructe confiate (din fericire, apa sărată nu le atinsese), pe care le-a împărțit drept premii. Au ajuns la fix, câte una pentru fiecare.

— Dar și ea trebuie să primească un premiu, a intervenit Șoarecele.

— Desigur, a răspuns Dodo cu gravitate. Ce mai ai în buzunar? a întrebat, întorcându-se spre Alice.

— Doar un degetar, a răspuns ea cu amărăciune.

— Dă-mi-l! i-a cerut Dodo.

După care s-au adunat iarăși cu toții în jurul lui Alice, în timp ce Dodo i-a înmănat solemn degetarul, rostind:

— Te rugăm să accepți drept premiu acest elegant degetar.

La încheierea scurtei cuvântări, cu toții au ovaționat. Alice găsea absurdă întreaga ceremonie, dar toți ceilalți aveau figuri atât de grave, încât nu îndrăznea să râdă; și, cum nu găsea nimic de spus, pur și simplu a făcut o plecăciune și a luat degetarul cu o figură extrem de solemnă.

Următoarea mișcare a constatat în consumarea fructelor confiate, ceea ce a pricinuit oarecare zarvă și confuzie, pentru că păsările mari se plângeau că nici nu simt gustul fructelor, pe când cele mici se înecau cu ele și trebuia să le lovești cu palma în ceafă. În cele din urmă, totul s-a terminat și din nou s-au așezat cu toții în cerc și l-au rugat pe Șoarece să-și continue povestea.

— Mi-ai promis că-mi spui povestea vieții dumitale, i-a amintit Alice, și să-mi explici de ce urăști c... și p..., a adăugat în șoaptă, temându-se să nu-l ofenseze din nou.

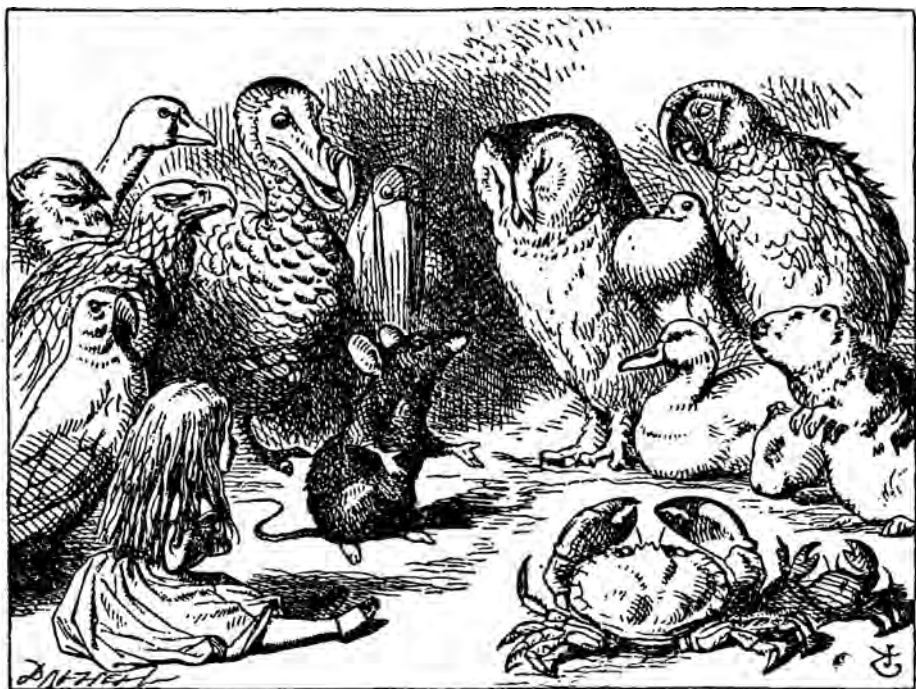
— Povestea mea e lungă și tristă, ca o corvoadă, a oftat Șoarecele.

— E lungă ca o coadă, a răspuns Alice, privind cu uimire la coada Șoarecelui, dar de ce spui că e tristă?

Și continua să se mire în timp ce Șoarecele povestea, așa încât ideea ei despre poveste arăta cam așa:

O mătă furioasă
a prins un şoa-
rece în casă. I-a
spus: Te dau
în judecată,
Soluția e
acceptată.
Mă plicti-
sesc, azi-
dimineată
deci să ne
judecăm pe
față. Dar
şoarecele
nesupus
măței așa
i-a spus: fără
judecător un
proces E un
eres și fără
juriu nu-i
legal.
Judecător
voi fi eu
personal și,
dacă vrei să
știi, Juriul tot
eu voi fi.
Vicleana mătă
i-a răspuns:
Eu te voi
judeca, la
moarte
te voi
condamna.

— Nu ești atentă! i s-a adresat Șoarecele cu severitate lui Alice. La ce-ți stă gândul?

— Te rog să mă scuzi, a răspuns Alice umilă. Coda ți-a ajuns la cea de-a cincea buclă, nu-i așa?

— Fals! a strigat Șoarecele cu asprime și mânie. Mi se pune un nod în gât.

— Un nod! a sărit Alice, care era întotdeauna gata să-i ajute pe ceilalți. O, lasă-mă pe mine să ți-l dezleg!

— Nici prin cap nu-mi trece, a declarat Șoarecele; apoi s-a ridicat în picioare și a dat să se îndepărteze. Mă insultă cu toate nonsensurile pe care le debitezi.

— Fără voia mea, s-a apărat biata Alice. Dar știi, te ofensezi prea ușor.

Șoarecele a răspuns printr-un mormăit.

— Te rog, întoarce-te și termină-ți povestea, a strigat Alice după el.

Ceilalți i s-au alăturat:

— Da, te rugăm!

Dar Șoarecele s-a mulțumit să clatine nervos din cap și și-a iuțit pasul.

— Ce păcat că nu vrea să rămână! a oftat papagalul Lory, de îndată ce șoarecele s-a făcut nevăzut.

Și un crab bătrân, de sex feminin, a profitat de ocazie ca să-i predice fiicei sale:

— Vezi, draga mea, să-ți fie de învățătură, niciodată să nu-ți pierzi stăpânirea de sine.

— Ia mai taci, mamă! a răspuns tânăra crab, cam impertinentă. Tu poți să scoți din țâțâni și o stridie!

— Ah, ce-aș mai fi vrut să fie Dinah aici! a exclamat Alice cu glas tare, fără să se adreseze cuiva anume. Ea l-ar fi adus înapoi în doi timpi și trei mișcări.

— Și cine-i Dinah, dacă nu sunt indiscret? a întrebat papagalul Lory.

Alice i-a răspuns în grabă, pentru că era întotdeauna gata să vorbească despre animalul ei de companie:

— Dinah e pisica noastră. Și e nemaipomenită la prins șoareci. Nici nu-ți poți închipui. O, și dac-ai vedea-o cum vânează păsări! Ce mai, e în stare să înghită o pasăre numai cât se uită la ea!

Aceste cuvinte au stârnit mare tulburare printre cei de față. Unele păsări și-au luat zborul pe loc; o coțofană vârstnică s-a înfofolit cu mare grijă în aripi, spunând:

— Trebuie negreșit să mă duc acasă; aerul de seară nu-mi priește la gât.

Și un canar le-a strigat, cu un glas trilat, copiilor săi:

— Veniți, dragii mei! E vremea să vă duceți la culcare.

Toate păsările s-au îndepărtat, sub felurite pretexte și, în scurt timp, Alice a rămas singură.

„Îmi pare rău că am vorbit despre Dinah, și-a spus, cu tristețe, în sinea ei. S-ar părea că nimeni dintre cei de aici nu o agreează, deși eu sunt sigură că e cea mai bună pisică din lume. Ah, scumpa mea Dinah! Mă întreb dacă am să te mai revăd vreodată.“

Atunci, sărmana Alice a început să plângă din nou, pentru că se simțea foarte singură și deprimată. Dar în scurt timp a auzit din nou lipăit de pași în depărtare și și-a înălțat privirea plină de speranță, gândind că Șoarecele s-o fi răzgândit și se întorcea să-și termine povestea.

IV

Iepurașul trimite un „Biletel”

Era Iepurașul Alb, care se întorcea iar, cu pași mărunți, privind cu îngrijorare de jur împrejur, de parcă pierduse ceva; și l-a auzit murmurând de unul singur: „Duceșă! Duceșă! Ah, lăbuțele mele! Ah, blana și mustățile mele! O să mă execute! La fel de sigur cum dihorii sunt dihori! Unde oare am putut să le pierd?”

Alice a ghicit imediat că era vorba de evantai și de mânușile albe de antilopă și, plină de bunăvoință, a început să le caute, dar nu erau nicăieri – totul părea să se fi schimbat de când înotase în lac, iar holul cel mare, cu masa de sticlă și ușa spre grădină, dispăruse cu totul.

În scurt timp, Iepurașul a observat-o pe Alice, care căuta de zor, și i-a strigat pe un ton supărat:

— Mary Ann, *ce cauți tu aici?* Fugi repede acasă și adu-mi o pereche de mănuși și un evantai. Dă fuga, iute!

Alice era atât de speriată, încât a dat fuga imediat în direcția indicată de Iepuraș, fără să mai încerce să clarifice confuzia pe care o făcea acesta.

„Mă confundă cu camerista lui, și-a spus în timp ce alerga. Ce surprins o să fie când o să descopere cine sunt! Dar las' să-i aduc mănușile și evantaiul – bineînțeles, dacă o să le găsesc.“

În timp ce gândea astfel, s-a pomenit în fața unei căsuțe îngrijite, pe ușa căreia era o placă de alamă gravată cu numele „W. IEPURE“. A intrat fără să bată la ușă și a urcat scara în grabă, de teamă să nu dea nas în nas cu adevărata Mary Ann și să fie alungată din casă înainte de a fi găsit evantaiul și mănușile.

„Ce bizar, își spunea Alice în sinea ei, să faci comisi-oane pentru un iepure! Presupun că, în viitor, și Dinah o să înceapă să-mi dea dispoziții. Și a început să-și imagineze cum ar putea să se întâmple: «Domnișoară Alice, vino imediat aici și pregătește-te să-ți faci plimbarea!» «Vin imediat, doică! Dar mai întâi trebuie să supraveghez gaura asta de șoarece până se întoarce Dinah, ca nu cumva să iasă șoricelul afară.» Numai că, dacă Dinah ar începe să ne dea ordine, nu cred că ar mai fi ținută în casă“, și-a spus Alice în continuare.

Reușise să intre într-o cămăruță curată și îngrijită, cu o masă în fața ferestrei, și pe masă (așa cum sperase și ea) se găseau un evantai și vreo două, trei perechi de mănuși minuscule din antilopă albă. A luat evantaiul și o pereche de mănuși și se pregătea să iasă din cameră, când i-au căzut ochii pe o sticlură de lângă oglindă. De astă dată, sticlura nu purta eticheta „BEA-MĂ!“, totuși Alice i-a scos dopul și a dus-o la buze. „Știu că urmează

să se întâmple ceva interesant, și-a spus ea, așa se întâmplă de câte ori mănânc sau beau ceva; prin urmare, o să încerc să văd ce efect are asupra mea sticla asta. Sper să mă facă să cresc din nou, pentru că m-am săturat să fiu atât de mititică.“ Și, într-adevăr, mult mai curând decât s-ar fi așteptat ea, înainte de a fi băut jumătate din sticlă, s-a pomenit că atinge tavanul cu capul, ba chiar a fost nevoită să se încovoie, ca nu cumva să-și frângă gâtul. A lăsat imediat sticla din mână, spunându-și în sine ei: „Ajunge – sper să nu cresc mai mult –, așa cum sunt acum nu mai pot ieși pe ușă, n-ar fi trebuit să beau atât de mult.“

Vai! Era prea târziu pentru regrete. Continua să crească și să crească, și curând s-a văzut silită să stea în genunchi pe podea: un minut mai târziu nu mai avea loc nici în genunchi, și a încercat să se culce pe jos, cu un cot rezemat de ușă și cu celălalt braț împrejurul capului. Dar

continua să crească întruna și, până la urmă, și-a scos un braț pe fereastră și și-a vârât un picior pe coșul casei. Și-a spus: „Acum nu mai pot face nimic altceva, orice ar fi să fie! Ce se va întâmpla cu mine?”

Din fericire pentru Alice, sticluta magică își făcuse întregul efect, așa încât încetase să mai crească; dar stătea într-o poziție foarte incomodă și, cum nu părea să existe vreo șansă să iasă vreodată din camera aceea, nu-i de mirare că se simțea foarte nefericită.

„Era mult mai plăcut la mine acasă, gândea sărmana Alice, unde nu mi se întâmpla niciodată ba să cresc, ba să descresc, și unde nu primeam porunci de la șoareci și de la iepuri. Aș vrea să nu mă fi băgat în vizuina aceea... și totuși... și totuși... e o viață foarte curioasă asta de aici. Mă întreb ce s-o fi întâmplat. Pe când obișnuiam să citesc basme, îmi închipuiam că asemenea lucruri nu se întâmplă niciodată în realitate, și iată că acum mă aflu în mijlocul unor astfel de întâmplări. Ar trebui să se scrie o carte despre mine, fără îndoială că ar trebui. Când o să cresc mare, o să scriu eu una – dar acum sunt mare –, a adăugat pe un ton îndurerat, cel puțin *aici* nu mai e loc să cresc.”

„Dar, în cazul ăsta, a continuat Alice să mediteze, înseamnă că nu o să mai cresc nici în vârstă? Într-un fel, ar fi un noroc – să nu ajung niciodată o femeie bătrână –, pe de altă parte, ar trebui să fac tot timpul lecții! Ah, nu mi-ar plăcea *asa ceva*!”

„Vai, că proastă mai ești, Alice! și-a răspuns singură. Cum ai putea să înveți *aici*? În camera asta nu încapi nici măcar *tu*, darmită niște manuale școlare!”

Și uite așa și-a petrecut timpul, susținând pe rând părerea ba a unei părți, ba a celeilalte, și ducând un adevărat dialog cu ea însăși, până când, după câteva minute, a auzit o voce venind de afară și s-a oprit să asculte.

— Mary Ann! Mary Ann! striga vocea. Adu-mi imediat mânușile!

După care s-a auzit un ușor zgomot de pași pe scări. Alice și-a dat seama că era Iepurașul, care venise s-o caute, și a început să tremure până s-a zguduit întreaga casă, uitând că ea era acum de o mie de ori mai mare decât Iepurașul și deci nu avea motiv să se teamă de el.

În cele din urmă Iepurașul a venit la ușă și a încercat să o deschidă, dar, cum ușa se deschidea din interior, și cotul lui Alice o împingea zdravăn, încercarea s-a dovedit zadarnică; Alice l-a auzit vorbind cu el însuși: „Atunci o să încerc la fereastră.“ „N-o să-ți meargă!“ i-a răspuns Alice în gând; a așteptat până i s-a părut că-l aude pe Iepuraș sub fereastră, și atunci a scos o mână în afară și a făcut o mișcare de înhățare în aer. Nu a înhățat nimic, dar a auzit un mic țipăt, un zgomot de cădere și clinchet de sticlă spartă, drept care a dedus că Iepurașul căzuse într-o seră de castraveți sau ceva de genul ăsta.

Pe dată s-a auzit o voce mânioasă – vocea Iepurașului:

— Pat! Pat! Unde ești?

După care a urmat un glas pe care Alice nu-l mai auzise până atunci:

— Sunt aici! Sap după mere, Înălțimea Voastră.

— Sapi după mere! a replicat furios Iepurașul. Vino aici! Ajută-mă să ies din chestia asta! (Alte zgomote de sticlă spartă.) Spune-mi, Pat, ce-i grozăvia aia care iese din fereastră?

— E un braț, Înălțimea Voastră. (Pronunțase „br-br-brăț“.)

— Un braț, nerodule! Cine a mai văzut un braț de mărimea asta? Nu vezi că umple întreaga fereastră?

— Asta așa e, Înălțimea Voastră; cu toate astea, e un braț.

— Mă rog, oricum n-are ce căuta aici; du-te și scoate-l!

După aceste cuvinte a urmat o lungă tăcere, și Alice nu a putut prinde decât o șoaptă, ici-colo: „Nu-mi place treaba asta, chiar deloc, Înălțimea Voastră!“, „Fă cum îți poruncesc, lașule!“

În cele din urmă, Alice și-a întins din nou brațul și a înhățat ceva în aer. De astă dată s-au auzit două mici țipete și noi clinchete de sticlă spartă. „Câte sere de castreți o fi având, gândi Alice. Mă întreb ce vor face în continuare. O să mă tragă afară pe fereastră? Ce n-aș da să reușească! Pentru că nu mai vreau deloc să zac aici.“

A așteptat un timp în care n-a mai auzit nimic; în cele din urmă, au răzbit un uruit de roți și sunetele mai multor voci, vorbind toate de-odată. A deslușit cuvintele:

— Unde-i cealaltă scară?

— Dar mi-ați spus să aduc doar una. Pe cealaltă a luat-o Bill. Bill, ad-o aici!

— Uite aici, sprijin-o de colțul ăla.

— Nu, întâi leagă-le una peste alta – și așa nu ajung până sus, deocamdată ajung până la jumătate.

— Da, până la urmă rezolvăm. Nu face nazuri!

— Aici, Bill! Prinde funia asta.

— Crezi că acoperișul o să reziste? Fii atent la olanul desprins.

— O, cade jos! Feriți-vă capetele! (O bufnitură puternică)

— Cine a făcut asta?

— Probabil că Bill.

— Și cine o să coboare pe coș?

— Nu, nu eu! Coboră tu!

— Asta n-o fac!

— Bill trebuie să coboare.

— Haide, Bilețel, stăpânul spune că tu trebuie să cobori pe coș!

„Ah, deci Bill va veni pe coș! și-a spus Alice. S-ar zice că ăștia lasă totul pe spinarea lui Bill. N-aș vrea să fiu în pielea lui Bill pentru nimic în lume! Coșul trebuie să fie foarte strâmt; dar *cred* că pot să-i ard un picior.“

Și-a vârât piciorul în coș cât a putut de mult și a așteptat până a auzit un mic animal (nu și-a putut da seama ce specie anume) răcâind și hârșâind în coșul de deasupra ei; pe urmă, spunându-și „Ăsta-i Bill“, i-a tras un șut zdravăn și a așteptat să vadă ce se mai întâmplă.

Primul lucru a fost izbucnirea unui cor: „Uită-te la Bill! Billșor, Billuță, Billețel!“, pe urmă vocea Iepurelui:

— Prinde-l, tu cel de lângă gardul viu!

Pe urmă tăcere, și pe urmă iar un amestec de glasuri:

— Prinde-l de cap.

— Dați-i puțin coniac.

— Nu-l sufocați! Ce-ai pățit, bătrâne? Ce ți s-a întâmplat, Billețel? Povestește-ne.

În cele din urmă, s-a auzit o voce firavă, chițcăită. („Ăsta-i Bill“, și-a spus Alice.)

— Mă rog, nici eu singur nu știu... nu mai mult decât voi... Acum mă simt mai bine, dar sunt prea tulburat ca să vă pot povesti – tot ce știu e că ceva s-a năpustit asupra mea, sărind ca un hopa-mitică, și m-a proiectat, ca pe o rachetă.

— Chiar așa ai fost proiectat, bătrâne, i-au confirmat ceilalți.

— Trebuie să dăm foc casei, s-a auzit vocea Iepurelui, și la auzul acestor cuvinte Alice a strigat cât de tare a ținut-o gura:

— Dacă faceți una ca asta, o trimit pe Dinah peste voi.

Pe dată s-a așternut o tăcere mormântală, și Alice și-a spus în gând: „Mă întreb ce au de gând să facă în continuare. Dacă ar avea cât de puțină minte, ar scoate acoperișul.“ După un minut sau două, au început să se foiască din nou, și Alice l-a auzit pe Iepuraș spunând:

— Pentru început, ajunge o roabă plină.

„O roabă plină cu ce?“ s-a întrebat Alice. Dar nu a mai avut timp să-și pună alte întrebări, pentru că o clipă mai târziu o rafală de pietricele a venit ca un duș pe fereastră și câteva dintre ele au lovit-o în față. „Las’că am eu ac de cojocul lor“, și-a spus Alice.

— Eu v-aș sfătui, pentru binele vostru, să încetați! a strigat ea.

A urmat o altă tăcere deplină. Alice a observat, cu oarecare surpriză, că toate pietricelele căzute pe podea se prefăceau în prăjiturile și, deodată, i-a încolțit în minte o idee strălucită: „Dacă mănânc o prăjiturică din astea, precis că o să se petreacă o schimbare în înălțimea mea; și, cum nu cred să pot crește mai mult, presupun că o să mă micșorez.“ Așa încât a mâncat o prăjiturică și, spre încântarea ei, a început pe dată să se împuțineze. De îndată ce s-a micșorat îndeajuns încât să încapă pe

ușă, a zbughit-o de acolo și a dat peste o întreagă adunătură de animale care așteptau în fața casei: sărmana Șopârlă, Bill, era în mijlocul lor; îl țineau doi cobai, care-i dădeau să bea ceva dintr-o sticlă. Cu toții s-au năpustit asupra lui Alice când au văzut-o, dar ea a fost mai iute de picior, a fugit de-a rupt pământul și, curând, s-a pomenit în mijlocul unei păduri dese.

„Primul lucru pe care trebuie să-l fac, și-a spus Alice în timp ce rătăcea prin pădure, este să revin la statura mea normală; și cel de-al doilea este să regăsesc drumul spre grădina aceea minunată. Cred că ăsta-i planul cel mai bun.“

Fără îndoială, era un plan excelent; foarte simplu și bine pus la punct; singura dificultate consta în faptul că habar nu avea cum să-l pună în aplicare; și, în timp ce se uita, îngrijorată, printre copaci, un lătrat scurt, care venea de deasupra capului ei, a făcut-o să ridice privirea în grabă.

Un cățeluș uriaș se uita în jos, la ea, cu ochi mari, rotunzi, întinzând o labă, încercând s-o atingă.

— Sărăcuțul de tine, i-a spus Alice pe un ton lingușitor, străduindu-se să-l fluiere; dar era îngrozitor de speriată la gândul că s-ar putea ca animalul să fie flămând, și în acest caz ar înfuleca-o, în pofida cuvintelor ei mieroase.

Fără să știe prea bine ce face, a luat un bețișor, l-a ridicat în dreptul cățelului, care a sărit brusc în aer, cu un lătrat fericit, gata să-l înhațe. Alice s-a pitit după un ciulin, ca nu cumva s-o răstoarne și s-o calce în picioare; însă, în momentul în care a zărit-o, cățelul s-a repezit din nou să prindă bețișorul, dar, în graba lui de a-l înhăța, s-a rostogolit cu burta în sus; atunci Alice, gândind că era ca și cum s-ar fi jucat de-a prinselea cu un cal de căruță, și temându-se că în orice moment ar putea fi

zdrobită sub labelle animalului, s-a ascuns din nou după ciulin; iar cățelul s-a lansat într-o serie de salturi ca să apuce bețișorul, de fiecare dată zvârlindu-se cu câțiva pași înainte și apoi retrăgându-se cu mult mai mulți pași îndărăt, și lătrând răgușit, până când, în cele din urmă, s-a așezat în fund, la oarecare distanță, gâfâind, cu limba atârându-i afară și ochii mari pe jumătate închiși.

Ceea ce i s-a părut lui Alice un bun prilej pentru a-și lua tălpășița; așa încât a pornit-o în fugă, până când a ostenit și și-a pierdut răsuflarea și până când lătratul câțelului nu s-a mai auzit decât foarte slab, în depărtare. „Și totuși, era un câțel foarte drăgălaș“, și-a spus Alice, rezemându-se de un fir de piciorul-cocoșului și făcându-și vânt cu o frunză. „Ce mi-ar mai fi plăcut să-l învăț diferite figuri nostime, dacă... dacă aș fi avut înălțimea potrivită. Vai, dragă! Aproape am uitat că trebuie să cresc din nou. Ia să văd... ce trebuie să fac? Cred c-ar trebui să beau sau să mănânc ceva; dar marea întrebare este „ce?“.

Într-adevăr, marea întrebare era „ce?“. Alice s-a uitat în jur la flori și la firele de iarbă, dar n-a putut descoperi nimic care putea fi mâncat sau băut în împrejurările date. Lângă ea creștea o ciupercă mare, aproape de înălțimea ei; și, după ce s-a uitat sub ciupercă, în dreapta, în stânga și în spatele ei, i-a venit ideea să se uite în creștetul pălăriei ciupercii.

S-a ridicat în vârful picioarelor, s-a uitat peste margine, și ochii ei au întâlnit pe dată ochii unei omizi mari, albastre, care stătea acolo cu brațele încrucișate, fumând în liniște o narghilea lungă; părea să n-o fi observat nici pe Alice, nici nimic altceva.

Sfaturi de la Domnul Omidă

Un timp, Omida și Alice s-au uitat una la cealaltă în tăcere; în cele din urmă, Omida și-a scos narghilea din gură și i s-a adresat pe un ton lenevos, somnoros:

— Cine ești?

Nu era un început de conversație prea încurajator. Alice a răspuns sfioasă:

— Domnule, aproape că... că nici eu nu știu cine mai sunt acum – știu doar cine *eram* când m-am sculat azi-dimineață, dar de atunci m-am schimbat de mai multe ori.

— Ce vrei să spui? a întrebat Domnul Omidă sever. Explică-te!

— Mă tem că nu pot să mă explic, domnule, pentru că, înțelegeți, nu mai sunt eu însămi.

— Nu înțeleg.

— Mă tem că nu pot fi mai explicită, a replicat Alice foarte politicoasă, pentru că, în primul rând, nu înțeleg nici eu, și faptul că într-o singură zi am trecut prin atâtea transformări e năucitor.

— Ba nu e deloc, a contrazis-o Omida.

— Mă rog, poate că pentru dumneavoastră nu a fost, dar când va trebui să vă prefaceți într-o crisalidă – va trebui într-o zi, să știți – și după aceea în fluturi, bănuiesc că o să vi se pară puțin straniu, nu credeți?

— Absolut deloc.

— Mă rog, poate că sentimentele dumneavoastră sunt oarecum diferite de ale mele, a stăruit Alice, tot ce știu este că *mie* mi s-ar părea foarte straniu.

— Ție! a ripostat Omida cu dispreț. Dar cine ești *tu*?

Întrebare care i-a readus la începutul conversației. Alice era puțin iritată de observațiile atât de laconice ale Omidei și, în consecință, i-a răspuns foarte serios:

— Cred că ar trebui ca mai întâi să-mi spuneți cine sunteți dumneavoastră.

— Pentru ce?

O nouă întrebare care o nedumerea; și, cum Alice nu găsea niciun motiv pe care să i-l prezinte, iar Omida părea să se găsească într-o dispoziție *foarte* ostilă, fata n-a mai stat pe gânduri și a făcut stânga-mprejur.

— Vino înapoi! a strigat-o Omida. Am ceva important să-ți comunic.

Aceste cuvinte sunau foarte promițător. Alice a revenit.

— Nu te pierde niciodată cu firea, i-a spus Omida.

— Asta-i tot? a răspuns Alice înfrânându-și furia.

— Nu.

Alice și-a spus că are timp să aștepte, întrucât nu avea nimic altceva de făcut, și poate că până la urmă o să-i spună ceva care să merite așteptarea. Câteva minute, Domnul Omidă a continuat să pufăie, fără să vorbească; pe urmă, însă, și-a desfăcut brațele încrucișate, și-a scos narghileaua din gură și a grăit:

— Deci crezi că te-ai schimbat?

— Mă tem că da, Domnule. Nu pot să-mi aduc aminte de unele lucruri pe care le știam și nu-mi păstrez aceeași înălțime nici măcar zece minute.

— Ce fel de lucruri nu-ți poți aduce aminte?

— Mă rog, am încercat să spun poezia *Cum izbutește harnica albină* și a ieșit cu totul altceva, a răspuns Alice, cu o voce tristă.

— Recită-mi *Ești bătrân, Taică William*, a cerut Omida. Alice și-a împreunat mâinile și a început:

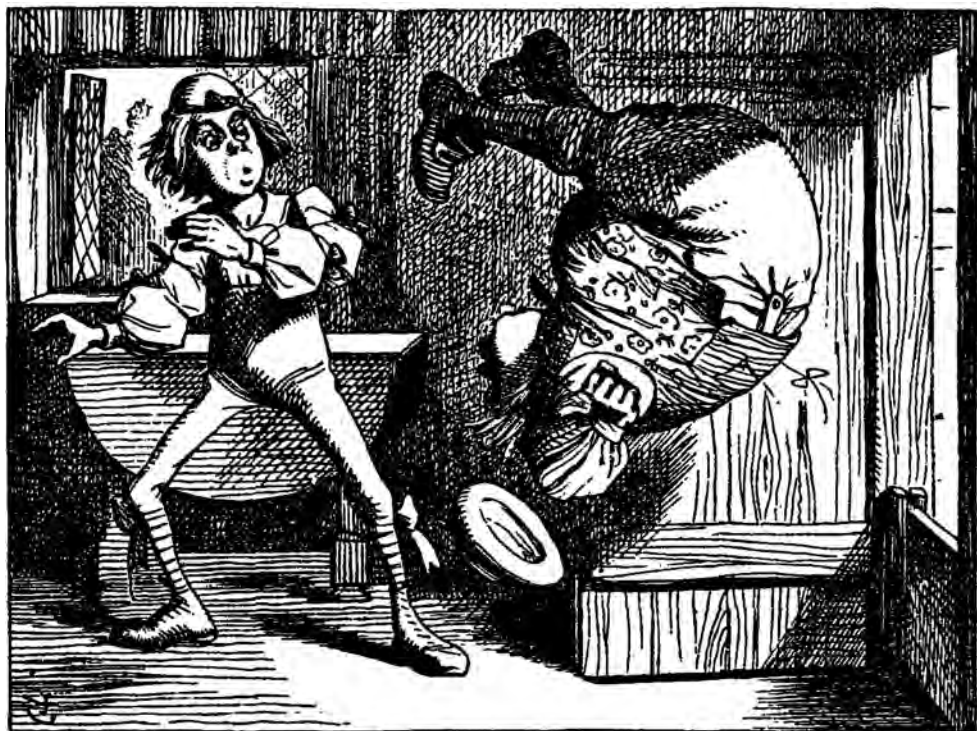
„Ești bătrân, Taică William“, zise fiul

„Și părul ți-a încărunțit;

Dar stai cât e ziua de lungă în cap,

La anii tăi crezi că e potrivit?“

„În tinerețe, fiule, da, mă temeam
La creier să nu mă-mbolnăvesc,
Dar acum știu că am capul sec,
Stau în cap oricât poftesc.“

„Ești bătrân, zise fiul, ți-am mai spus,
Și gras de nu se mai poate –
Cum se explică, spune-mi te rog,
C-ai intrat făcând tumba pe spate?“
„De tânăr“, zise-nțeleptul, mișcând
Pleata albă, „m-am uns cu alifie
Pe tot corpul, să fiu mlădios.
Vrei și tu? Dai o liră pe cutie.“

„Ești bătrân“, zise fiul, „și slab de fălci,
Nu poți mesteca decât seu;
Dar o găscă întreagă ai dat-o pe gât.
Cum ai reușit? Spune, să știu.“

„Tânăr fiind, eu am urmat avocatura,
Am pledat toate cazurile cu nevasta,
Mușchii la fălci atunci i-am format
Pe viață, prin metoda aceasta.“

„Ești bătrân“, zise fiul, „cine ar crede
Că ochii tăi mai văd clar și drept,
Dar ai ținut o lipitoare-n balans
Pe vârful nasului. Cum poți fi așa deștept?“

„Am răspuns la trei întrebări, ajungă-ți!”
Zise tatăl. „Nu-ți lua nasul la purtare.
Am eu timp s-asculț toată ziua din astea?
Te-arunc pe scări, ia vezi! Sunt în stare!”

— Nu ai recitat-o corect, a observat Domnul Omidă.

— Da, mă tem că nu *prea* corect, a răspuns Alice, sfioasă; știu, am schimbat unele cuvinte.

— Ba ai recitat-o greșit de la cap la coadă, a pus-o la punct Domnul Omidă cu o voce hotărâtă, după care a urmat o tăcere.

Domnul Omidă a fost primul care a spart tăcerea.

— Și ce înălțime ai dori să ai?

— O, n-am cine știe ce pretenții, a răspuns Alice în grabă, numai că nu-mi place să fiu tot mereu schimbată, știți.

— Nu știi, i-a zis Omida.

Alice n-a mai adăugat nimic; niciodată, până atunci, nu fusese atât de mult contrazisă și simțea că era gata să-și iasă din fire.

— Așa cum ești acum nu-ți place să fii?

— Mă rog, Domnule, aș dori să fiu ceva mai mare, dacă nu aveți nimic împotriva. Înălțimea de opt centimetri e foarte neplăcută.

— Ba e o înălțime foarte potrivită, a contrazis-o Omida, cu mânie în glas, ridicându-se în sus, în toată lungimea sa (avea exact opt centimetri).

— Da, dar eu nu sunt obișnuită cu ea, a stăruit sărmana Alice, cu o voce vrednică de milă.

Și și-a spus în sinea ei: „Creatura asta una-două se simte ofensată!“

— Cu timpul ai să te obișnuiești, a ripostat Omida; și și-a vârât din nou narghileaua în gură și a început să fumeze.

De astă dată, Alice a așteptat, răbdătoare, până ce Omida a catadicsit să vorbească din nou. Un minut sau două mai târziu, și-a scos iar narghileaua din gură, a căscat o dată sau de două ori și s-a scuturat ca să se dezmorească. După aceea a coborât de pe pălăria ciupercii și s-a târât prin iarbă, remarcând laconic:

— O parte o să te facă să te înalți, și cealaltă parte o să te facă să te micșorezi.

„O parte din ce? Cealaltă parte din ce?“ s-a întrebat Alice.

— Din ciupercă, a răspuns Omida, ca și cum Alice ar fi pus întrebarea cu glas tare.

După care, Domnul Omidă s-a făcut nevăzut.

Alice s-a uitat, îngândurată, la ciupercă, încercând să-și dea seama care erau cele două părți ale ei; din

moment ce era perfect rotundă, întrebarea se dovedea foarte grea. Totuși, în cele din urmă și-a întins brațele de o parte și de alta a ciupercii și a rupt câte o bucată din fiecare margine. „Și acum, pe care s-o mănânc?“, s-a întrebat și a ciugulit o fărâmă din bucata pe care o avea în mâna dreaptă, ca să vadă efectul. Deodată, a simțit o puternică lovitură sub bărbie: se lovise cu bărbia de laba propriului ei picior! S-a speriat rău de această schimbare atât de bruscă, dar a știut că nu are timp de pierdut, pentru că se micșora văzând cu ochii; așa că a dat să muște pe dată din cealaltă bucată de ciupercă. Dar bărbia îi era atât de lipită de laba piciorului, încât aproape că nu putea deschide gura; până la urmă a deschis-o și a reușit să mănânce din bucata pe care o ținea în mâna stângă.

*

* *

„În sfârșit, mi-am eliberat capul!“ a gândit Alice, încântată, dar încântarea i s-a preschimbat pe dată în spaimă, când și-a dat seama că nu-și putea găsi nicăieri umerii; tot ce putea să vadă, când se uita în jos, era un gât colosal de lung, care părea să se înalțe ca o tulpină dintr-o mare de frunze verzi așternute sub ea.

„Ce poate fi toată verdeța asta?“ se întreba Alice. „Și unde mi-au dispărut umerii? Și, vai!, bietele mele mâini, cum de nu vă mai pot vedea?“ Își mișca mâinile în timp ce vorbea, dar fără niciun rezultat, în afară de un ușor freamăt în frunzișul verde de sub ea.

Și, cum părea cu neputință să-și ducă mâinile la cap, a încercat să-și aplece capul și să-l ducă la mâini; a constatat cu bucurie că putea să-și miște gâtul în orice direcție și să-l îndoaie, ca pe un șarpe. A izbutit să-l arcuiască și să-l spiraleze într-un grațios zigzag, și avea de gând să-l

înfunde în frunzișul despre care și-a dat seama că era alcătuit, de fapt, din coroanele copacilor sub care răătăcise cu puțin înainte, când un fâșâit puternic a făcut-o să se tragă, în grabă, îndărăt: un porumbel mare zburase drept în fața ei și o lovea, violent, cu aripile.

— Șarpe! țipa Porumbelul.

— *Nu* sunt un șarpe, s-a apărât Alice, indignată. Lasă-mă în pace!

— Ba ești un șarpe, a repetat Porumbelul, dar pe un ton mai reținut, și a adăugat cu un sughiț de plâns: am încercat tot ce mi-a stat în puteri, dar nimic nu le vine de hac.

— Habar n-am despre ce vorbești, a replicat Alice.

— Am încercat la rădăcina copacilor, am încercat la poalele dealului, am încercat în gardurile vii, a urmat Porumbelul fără s-o ia în seamă pe Alice, dar nu te poți pune cu șerpia ăștia! Nimic nu le vine de hac!

Alice era din ce în ce mai nedumerită, dar s-a gândit că nu are rost să spună ceva până nu-și termină Porumbelul vorbirea.

— Parcă n-ar fi destulă bătaie de cap să clocești ouăle, a urmat Porumbelul, dar să mai și stai zi și noapte de veghe împotriva șerpilor. Ce mai, de trei săptămâni n-am mai închis un ochi.

— Îmi pare rău că ai avut necazuri, l-a consolat Alice, care începuse să înțeleagă despre ce e vorba.

— Și acum, când mi-am ales cel mai înalt copac din pădure, a continuat Porumbelul, cu o voce stridentă care semăna a strigăt, acum când ziceam și eu că, în sfârșit, le-am tras chiulul, poftim că mi-a picat unul din cer. Ufff, Șarpe!

— Dar eu *nu* sunt Șarpe, îți spun că nu sunt! Eu sunt... o... sunt o...

— Ei, ce ești? Văd că încerci să născocești ceva.

— Eu... eu sunt o fetiță, a rostit Alice, oarecum cu îndoială, amintindu-și de numeroasele schimbări prin care trecuse în acea zi.

— Ce mai poveste! a replicat Porumbelul cu adânc dispreț. Am văzut eu, la viața mea, multe fetițe, dar nici-una cu un gât ca ăsta! Nu, nu! Ești un Șarpe, n-are rost să negi. Presupun că, îndată, o să-mi spui că în viața ta n-ai gustat un ou.

— Ba am gustat ouă, a răspuns Alice, care era foarte sinceră; dar, știi, fetițele mănâncă la fel de multe ouă ca șerpii.

— Nu cred, a ripostat Porumbelul; dar, dacă-i adevărat, înseamnă că și ele sunt un soi de șerpi, asta-i tot ce pot să spun.

Era o idee cu totul nouă pentru Alice, care a rămas tăcută câteva momente, ceea ce i-a oferit Porumbelului prilejul să adauge:

— Și tu ești în căutare de ouă, știu foarte bine; și ce-mi pasă mie dacă ești fetiță sau șarpe?

— *Mie* îmi pasă foarte mult, a răspuns Alice în grabă, dar, întâmplător, nu sunt în căutare de ouă și, chiar dacă aș fi, nu m-ar interesa ouăle tale; și nu le mănânc crude.

— Atunci, șterge-o de aici! i-a cerut Porumbelul pe un ton morocănos și s-a instalat în cuibul lui.

Alice s-a strecurat printre copaci, pe cât putea, pentru că gâtul i se încâlcea întruna printre ramuri, așa că trebuia să se oprească mereu ca să-l descâlcească. După câțva timp, și-a adus aminte că avea încă în mâini bucățelele de ciupercă, drept care s-a pus, cu grijă, pe treabă, mușcând ba din una, ba din cealaltă, astfel că ba creștea, ba se micșora, până când, în cele din urmă, a izbutit să ajungă la statura ei normală.

Trecuse atâta vreme de când își pierduse înălțimea obișnuită, încât acum, la început, i s-a părut ciudată; dar după câteva minute s-a reobișnuit și a început să-și vorbească în sinea ei, ca de obicei: „Haide, haide, jumătate din planul meu a fost îndeplinit. Cât de năucitoare sunt toate schimbările astea! De la un minut la altul nu am siguranța a ce urmează să fiu. Oricum, am revenit la statura mea obișnuită; următorul pas pe care trebuie să-l fac este să pătrund în grădina aceea minunată – mă întreb, însă, cum ar trebui să procedez.“

În timp ce gândea toate acestea, s-a pomenit deodată într-o poiană, în mijlocul căreia se găsea o căsuță înaltă de vreun metru și jumătate. „Oricine ar locui aici, și-a spus Alice, eu n-o să-i pot cunoaște câtă vreme am înălțimea de acum; vai de mine, i-aș speria de moarte.“ Așadar, a început să muște din bucata de ciupercă aflată în mâna dreaptă și nu a cutezat să se apropie de casă până când nu și-a stabilit o înălțime de douăzeci de centimetri.“

VI

Porc cu piper

Câteva minute a rămas în fața casei, privind-o și întrebându-se ce ar avea de făcut, când, deodată, a apărut din pădure un lacheu în livrea (a bănuț că e lacheu pentru că purta o livrea; altminteri, judecându-l după față, ai fi spus că e pește), care a bătut tare, cu încheieturile degetelor, în ușă. Ușa a fost deschisă de un alt lacheu în livrea, cu o față rotundă și ochi mari, ca de broască; Alice a observat că ambii lachei aveau peruci pudrate, cu păr ondulat. Era foarte curioasă să vadă ce se întâmplă, așa încât s-a furișat afară din pădure ca să poată trage cu urechea.

Lacheul-Pește a scos de sub braț o scrisoare mare, aproape la fel de mare ca el însuși, pe care i-a înmănat-o Lacheului-Broască, spunându-i pe un ton solemn:

— Pentru Doamna Ducesă. O invitație de la Regină
ca să joace crochet.

Lacheul-Broască a repetat pe același ton solemn,
schimbând doar, puțin, ordinea cuvintelor:

— De la Regină. O invitație pentru Doamna Ducesă
ca să joace crochet.

După aceea, amândoi s-au înclinat adânc unul în fața celuilalt și buclele perucilor li s-au amestecat și s-au prins între ele. Văzând această scenă, Alice a râs cu atâta poftă, încât a fost nevoită să se înapoieze în pădure, de teamă să n-o audă cei doi; și, când a furișat din nou o privire, Lacheul-Pește plecase, și celălalt stătea pe jos în fața casei, lângă ușă, zgâindu-se prosteste la cer. Alice s-a apropiat, timid, de ușă și a ciocănit.

— N-are niciun rost să bați, i-a spus Lacheul, e zadar-nic din două motive. Primul, din cauză că eu mă aflu de aceeași parte a ușii ca și dumneata; al doilea, pentru că e atâta gălăgie înăuntru, încât nimeni nu te-ar putea auzi.

Într-adevăr, se auzea un zgomot asurzitor dinăuntru – urlate continue, strănături și, din când în când, câte o bufnitură puternică, de parcă un ceainic sau o farfurie erau făcute țandări.

— Atunci, spune-mi, te rog, cum aş putea să intru?

— Ar avea rost să bați dacă ușa ar fi între mine și dumneata, a continuat Lacheul, fără să țină seama de întrebarea ei. De pildă, dacă dumneata ai fi *înăuntru*, ai putea să bați și eu ți-aș da drumul afară; înțelegi?

Tot timpul se uita la cer, ceea ce lui Alice i se părea o lipsă de politețe. „Sau poate că n-are încotro, și-a spus ea, pentru că ochii lui sunt plasați aproape în creștetul capului. Dar, oricum, ar trebui să răspundă la întrebări.“

— Cum aş putea să intru? a întrebat ea din nou.

— Eu rămân aici până mâine... a declarat Lacheul.

În clipa aceea, ușa casei s-a deschis, și un platou mare a zburat afară, drept în capul lacheului, însă i-a zgâriat doar nasul, și după aceea s-a făcut țandări, lovindu-se de un copac din spatele lui.

— ...sau poate până poimâine, a continuat Lacheul pe același ton, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Cum aş putea să intru în casă? a întrebat din nou Alice, cu un glas şi mai puternic.

— Dar *trebuie* să intri în casă? a întrebat Lacheul. Asta-i întrebarea, să ştii.

Aşa şi era, fără îndoială. Însă lui Alice nu-i plăcea să i se spună.

„E într-adevăr îngrozitor felul în care toate creaturile astea despică firul în patru. Sunt în stare să te scoată din minţi.“ Lacheul a socotit însă că era un bun prilej să-şi repete declaraţia, cu oarecare variaţii:

— Eu o să rămân aici, mai departe, zile întregi.

— Şi *eu* ce să fac? a întrebat Alice.

— Orice doreşti, i-a răspuns Lacheul, şi s-a pornit să fluiera.

„N-are niciun rost să-i vorbesc, şi-a spus Alice, e absolut idiot.“

A deschis uşa şi a intrat în casă.

Uşa dădea într-o bucătărie spaţioasă, îmbâcsită de fum; Ducea şedea în mijlocul încăperii pe un scăunel cu trei picioare şi cocolea un bebeluş; bucătăreasa stătea aplecată deasupra plitei şi amesteca într-un cazan mare care părea plin de supă.

„S-a pus prea mult piper în supa asta!“ şi-a spus Alice în gând, în timp ce strănuta.

Plutea în *aer* mult miros de piper. Chiar şi Ducea strănuta din când în când, cât despre bebeluş, strănuta şi urla alternativ, fără nici o pauză. Singurele două vietăţi din bucătărie care *nu* strănutau erau bucătăreasa şi o pisică mare, care şedea pe vatră şi rânjea cu gura lăţită de la o ureche la alta.

— Vă rog, sunteţi bună să-mi spuneţi şi mie, a întrebat Alice cu o voce timidă, pentru că nu era sigură dacă

e politicos să vorbească ea prima, de ce zâmbește în felul ăsta pisica dumneavoastră?

— E o Pisică-Cheshire, a răspuns Ducesa; de asta! Porcule!

A rostit ultimul cuvânt cu atâta neașteptată vehemență, încât Alice a tresărit puternic; dar și-a dat seama îndată că fusese adresat bebelușului, și nu ei, așa încât și-a luat inima în dinți și a vorbit mai departe:

— N-am știut că Pisicile-Cheshire zâmbesc întruna; de fapt, nici n-am știut că pisicile *pot* să zâmbească.

— Toate pisicile pot, și cele mai multe dintre ele o fac, a replicat Ducesa.

— Eu nu cunosc niciuna care să zâmbească, a răspuns Alice foarte cuviincios, bucuroasă că reușise să lege o conversație.

— Nu cunoști multe lucruri, a replicat Ducesa, asta e clar.

Lui Alice nu i-a plăcut deloc tonul pe care fusese făcută această observație și s-a gândit că n-ar fi rău să schimbe subiectul discuției. În timp ce-și muncea mintea să găsească alt subiect, bucătăreasa a luat cazanul cu supă de pe foc și, deodată, s-a apucat să arunce în Ducesă și în bebeluș cu tot ce-i venea la mână: întâi cu vătraiul de foc; după care a urmat o rafală de tigăi, farfurii, platouri. Ducesa părea să nu se sinchisească de acest asalt, chiar când obiectele o loveau; și, cum bebelușul urla în continuu, nu era cu putință să știi dacă fusese lovit sau nu.

— O, vă rog, fiți atentă la ce faceți, a țipat Alice, sărind în sus și în jos, cuprinsă de groază. O, i-ați lovit *prețiosul* năsuc, a strigat când o cratiță foarte mare a zburat pe lângă nasul copilului, pe care aproape că i l-a retezat.

— Dacă fiecare și-ar vedea de treburile lui și nu și-ar băga nasul unde nu-i fierbe oala, pământul s-ar învârti mai repede, a rostit Ducesa cu un mârâit răgușit.

— Ceea ce n-ar constitui un avantaj, i-a răspuns Alice, bucuroasă că i se oferă un prilej de a-și dovedi cunoștințele. Gândiți-vă ce s-ar întâmpla cu ziua și cu noaptea. Știți, pământul are nevoie de douăzeci și patru de ore ca să se învâртеască în jurul axei sale...

— Fiindcă veni vorba de axe, ia dă-mi o axă să i-o înfig unde trebuie, a spus Ducesa.

Alice s-a uitat îngrijorată la bucătăreasă să vadă dacă a înțeles ce i s-a cerut; dar aceasta era ocupată să amestece supa și părea să nu asculte, așa încât și-a continuat spusele:

— Da, are nevoie de douăzeci și patru de ore, așa *cred*; sau de douăsprezece? Eu...

— Nu mă bate la cap, niciodată nu m-am priceput la cifre, a repezit-o Ducesa.

Și, spunând acestea, a început să-și alinte din nou bebelușul, cântându-i un soi de cântec de leagăn și scuturându-l cu forță la sfârșitul fiecărui vers.

Fii aspră cu băiatul tău
Și bate-l când strănută
O face numai înadins
Știe că te-ntărată.

CORUL

Uau! Uau! Uau!

Când Ducesa a ajuns la cea de-a doua strofă a cântecului, a început să azvârle bebelușul în sus și-n jos, iar sărmanul prunc urla atât de asurzitor, încât Alice de-abia putea auzi cuvintele.

Sunt aspră cu micuțul meu
Îl bat dacă strănută
El vrea piper și asta-i face
Mâncarea mai plăcută!

CORUL

Uau! Uau! Uau!

— Haide! Leagănă-l și tu puțin, dacă vrei, i s-a adresat Ducesa lui Alice, aruncându-i bebelușul. Eu trebuie să mă pregătesc să joc crochet cu Regina.

Spunând acestea, s-a grăbit să iasă din cameră. Bucătăreasa a aruncat cu o tigiaie după ea, dar n-a nimerit-o.

Alice a prins copilul și-l ținea cu oarecare greutate, întrucât era o creatură cu o formă foarte ciudată și își întindea brațele și picioarele în toate direcțiile, „exact ca o stea de mare“, a gândit Alice. Bietul micuț sforăia ca o mașină cu aburi și tot timpul ba se închircea, ba se lungea, așa încât în primele minute Alice nu a putut face altceva decât să-l țină strâns.

De îndată ce și-a dat seama cum trebuie legat (adică legat într-un fel de nod, apoi ținut puternic de urechea dreaptă și de piciorul stâng, ca să nu se poată dezlega), l-a scos la aer curat. „Dacă nu iau copilul ăsta cu mine, și-a spus Alice, e clar că într-o zi sau două o să-l ucidă. Dacă l-aș lăsa aici, n-ar însemna să comit o crimă?“ Ultimele cuvinte le-a rostit cu glas tare, și micuțul i-a răspuns cu un grohăit (încetase să mai strănute).

— Nu grohăi, l-a muștrat Alice, nu-i un fel cuviincios de a te exprima.

Bebelușul a grohăit din nou, și Alice s-a uitat cu multă grijă la fața lui să vadă ce se întâmplă. Fără îndoială, avea un nas cu vârful întors în sus, foarte cârn, care semăna mai curând cu un rât decât cu un nas; de asemeni, ochii erau mult prea mici pentru un copil; în general, lui Alice nu-i plăcea deloc înfățișarea lui. „Poate că a sughițat de

plâns“, și-a spus ea, și s-a uitat din nou în ochii copilului să vadă dacă erau înlăcrimați.

Nu, nu avea lacrimi în ochi.

— Dacă ai de gând să te prefaci într-un purcel sau o purcică, dragule, i-a spus Alice cu seriozitate, nu mai vreau să am de-a face cu tine. Ține seama!

Bietul micuț a sughit din nou (sau poate că a grohăit, nu era cu putință să-ți dai seama) și, o vreme, au tăcut amândoi. Alice tocmai își spunea în sinea ei: „Ce o să mă fac cu creatura asta când o să mă reîntorc acasă?“, când l-a auzit grohăind din nou atât de violent, încât s-a uitat iar, alarmată, la fața lui. De astă dată nu mai încăpea nici urmă de îndoială: bebelușul nu era nici mai mult, nici mai puțin decât un porc. Alice și-a spus că ar fi absurd să-l care mai departe.

Drept care l-a lăsat jos și s-a simțit ușurată când l-a văzut luând-o la picior prin pădure. „Dacă ar fi crescut mare, și-a spus ea, ar fi fost un copil extrem de urât; dar ca porc e chipeș, așa cred.“ Și a început să se gândească la alți copii pe care-i cunoștea, căroră le-ar fi stat foarte bine în chip de porci. „Numai dacă aș cunoaște metoda prin care i-aș putea preface“, își spunea ea, când a văzut-o, cu surprindere, pe Pisica-Cheshire cocoțată pe ramura unui copac din apropiere.

Când a zărit-o pe Alice, Pisica s-a mulțumit doar să continue să rânjească. „Pare binedispusă, a gândit Alice, totuși are niște gheare *foarte* lungi și o sumedenie de dinți“, așa încât și-a spus că trebuie să o trateze cu respect.

— Pisiuțo-Cheshire, a început ea, cu oarecare timiditate, nefiind sigură dacă o să-i placă formula de adresare; totuși, Pisica-Cheshire continua să rânjească și mai tare: „E clar, deocamdată i-a plăcut“, și-a spus Alice, așadar a mers mai departe:

— Vrei să-mi spui, te rog, ce drum trebuie să iau ca să plec de aici?

— Asta depinde în mare măsură de locul unde vrei să ajungi, i-a răspuns Pisica.

— Nu prea îmi pasă unde...

— Atunci nu are importanță ce drum iei.

— ...atâta timp cât ajung *undeva*, a precizat Alice, în chip de explicație.

— A, vei ajunge cu siguranță undeva, dacă ai să mergi îndeajuns, a lămurit-o Pisica.

Alice și-a dat seama că această afirmație nu putea fi contestată, așadar a trecut la o altă întrebare:

— Ce fel de oameni locuiesc pe-aici?

— În direcția *asta* locuiește un Pălărier, i-a răspuns Pisica, indicând cu laba dreaptă; și în direcția *aceea*, a spus, indicând cu laba stângă, locuiește un Iepure de Martie. Vizitează-l pe oricare dintre ei dacă ai chef; amândoi sunt nebuni.

— Dar eu nu vreau să mă duc printre nebuni, a observat Alice.

— N-ai încotro, a asigurat-o Pisica; pe aici, suntem cu toții nebuni. Și eu sunt nebună. Și tu ești nebună.

— De unde știi că eu sunt nebună?

— E musai să fii; altfel n-ai fi venit aici.

Alice nu era de părere că aceasta constituia o dovadă; totuși, a continuat:

— Și de unde știi că tu ești nebună?

— S-o luăm de la început: un câine nu e nebun. Ești de acord?

— Cred că da.

— Bine, a continuat Pisica, câinele mârâie când e supărat și dă din coadă când e mulțumit. Pe când *eu* mârâi când sunt mulțumită și dau din coadă când sunt supărată. Deci sunt nebună.

— *Eu* aș spune că torci, nu că mârâi, a corectat-o Alice.

— Spune-i cum îți place, a răspuns Pisica. Joci azi crochet cu Regina?

— A, mi-ar face mare plăcere, dar deocamdată n-am fost invitată.

— O să mă vezi acolo, a spus Pisica, și a dispărut subit.

Alice nu era foarte surprinsă, se obișnuise de-a binelea cu toate întâmplările astea ciudate. În timp ce privea

încă la locul de unde dispăruse Pisica, aceasta s-a ivit din nou.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu bebelușul? Am uitat să te întreb.

— S-a transformat într-un porc – o purcică –, a răspuns Alice foarte calm, ca și cum Pisica ar fi reapărut în chip natural.

— M-am gândit eu că așa va fi, a răspuns Pisica, și s-a făcut din nou nevăzută.

Alice a mai stat puțin, așteptându-se, parcă, să o vadă din nou, dar Pisica nu și-a mai făcut apariția, și, după vreun minut sau două, s-a îndreptat în direcția în care i s-a spus că locuiește Iepurele de Martie. „Pălărieri am mai văzut eu, și-a spus ea, dar un Iepure de Martie trebuie să fie mult mai interesant și poate că, dat fiind că suntem în luna mai, n-o să fie chiar nebun de legat – cel puțin nu la fel de nebun cum e în luna martie.“ În timp ce gândea astfel, și-a înălțat privirea și a văzut-o din nou pe Pistică, cocoțată pe cracă.

— Ai spus purcică sau surcică? a întrebat-o ea.

— Purcică, porc, și te-aș ruga să nu mai apari și să dispari atât de brusc, că amețesc.

— În ordine, a răspuns Pisica, și de astă dată a dispărut foarte lent, lăsând în urmă întâi vârful cozii și terminând cu rânjetul, care a continuat să stăruie o bucată de timp după ce restul dispăruse.

„Ei bine! și-a spus Alice, o pisică fără rânjet am văzut adesea, dar un rânjet fără pisică! E lucrul cel mai curios pe care l-am întâlnit în viața mea.“

Nu a avut mult de mers până să ajungă la casa Iepurelui de Martie; era convinsă că aceea trebuia să fie casa, pentru că avea coșuri în formă de urechi, iar acoperișul era confecționat din blană. Era o casă atât de mare, încât a șovăit să se apropie de ea înainte de-a fi mușcat din bucata de ciupercă ținută în mâna stângă și de-a se fi înălțat până la vreo șaptezeci de centimetri; chiar și după aceea a înaintat cu sfială, spunându-și în gând: „Și dacă e nebun de legat? Îmi pare rău că nu m-am dus să-l vizitez pe pălărier mai întâi.“

VII

O nebunească invitație la ceai

Sub un copac din fața casei era pregătită o masă, și Iepurele de Martie împreună cu Pălărierul luau ceaiul. Între ei stătea un Hârciog, care dormea buștean și pe care ceilalți doi îl foloseau în chip de pernă, reze-mându-și coatele pe el și discutând peste capul lui.

„Trebuie să fie foarte incomod pentru Hârciog, și-a spus Alice, deși, dacă doarme dus, probabil că n-are nimic împotrivă.“

Era o masă mare, dar cei trei stăteau înghesuți într-un colț.

— Nu e loc! Nu e loc! au strigat când au văzut-o pe Alice apropiindu-se.

— Ba e *foarte mult* loc! a răspuns ea indignată și s-a așezat într-un fotoliu spațios din capătul mesei.

— Toarnă-ți puțin vin, a poftit-o Iepurele de Martie, pe un ton îmbietor.

Alice s-a uitat de jur împrejurul mesei, dar n-a văzut decât ceai.

— Nu văd unde-i vinul, a remarcat ea.

— Nu avem vin, i-a răspuns Iepurele de Martie.

— Atunci nu a fost frumos din partea dumitale să-mi oferi ceea ce n-ai, i-a reproșat Alice, furioasă.

— Nu a fost frumos din partea dumitale să te așezi la masă fără să fii invitată, a ripostat Iepurele de Martie.

— Nu am știut că e masa *dumitale*; e pregătită pentru mult mai multe persoane decât voi trei.

— E nevoie să te tunzi, a intervenit în discuție Pălărierul.

O fixa de ceva timp pe Alice cu mare curiozitate, și acestea au fost primele cuvinte pe care le-a rostit.

— Ar trebui să înveți că nu se cuvine să faci remarci cu caracter personal; e foarte necuviincios, i-a ripostat Alice cu severitate.

La auzul acestor cuvinte, Pălărierul a făcut ochii mari; dar nu a răspuns decât:

— Care-i asemănarea dintre un corb și o masă de scris?

„Ei, acum o să ne distrăm! a gândit Alice. Mă bucur că spun ghicitori.“

— Cred că o să pot ghici răspunsul, a zis cu glas tare.

— Crezi că poți găsi răspunsul la această întrebare? s-a mirat Iepurele de Martie.

— Întocmai, s-a grăbit Alice să confirme.

— Atunci trebuie să ne spui ceea ce crezi, a urmat Iepurele de Martie.

— Așa și fac, a răspuns Alice în grabă, cel puțin... cel puțin cred ceea ce spun – e același lucru, înțelegi?

— Nu-i deloc același lucru, a intervenit Pălărierul. E ca și cum ai spune că „Văd ce mănânc“ e același lucru cu „Mănânc ce văd“?!

— Sau că „Îmi place tot ce capăt“ e același lucru cu „Capăt tot ce îmi place“, a adăugat Iepurele de Martie.

— Sau că „Respir când dorm“ e același lucru cu „Dorm când respir“, a adăugat Hârciogul, care părea să vorbească în somn.

— Pentru tine e același lucru, a adăugat Pălărierul; și cu această observație conversația s-a încheiat și n-au mai zis nimic preț de un minut, în timp ce Alice încerca să-ți aducă aminte tot ce știa despre corbi și despre mesele de scris, adică nu prea multe.

Pălărierul a fost cel care a spart tăcerea.

— Ce zi din lună e azi? a întrebat, întorcându-se spre Alice.

Și-a scos ceasul din buzunar și s-a uitat la el stânjenit, scuturându-l din când în când și ducându-l la ureche.

Alice a stat puțin pe gânduri, apoi a răspuns:

— Suntem în patru ale lunii.

— A rămas în urmă cu două zile, a oftat Pălărierul. Ți-am spus eu că nu merge să ungi mașinăria ceasului cu unt, a adăugat apoi, uitându-se iritat la Iepurele de Martie.

— Am luat untul *cel mai bun*, i-a răspuns Iepurele de Martie.

— Da, totuși se vede că au intrat în el câteva firimituri; nu trebuia să-l ungi cu cuțitul de tăiat pâine.

Iepurele de Martie a luat ceasul și s-a uitat la el cu o mutră mohorâtă; pe urmă l-a muiat în ceașca lui de ceai, după care l-a consultat din nou; dar nu reușea să găsească nimic de spus, în afară de prima lui remarcă:

— Am luat untul cel mai bun, să știi.

Alice s-a uitat, curioasă, peste umărul lui.

— Ce ceas nostim! a exclamat ea. Arată ziua din lună, dar nu arată ora.

— Și de ce s-o arate? a bombănit Pălărierul. Ceasul tău îți arată în ce an suntem?

— Bineînțeles că nu, s-a grăbit ea să răspundă; pentru că stăm atâta timp în același an.

— La fel se întâmplă și cu ceasul meu, a spus Pălărierul.

Alice era cumplit de nedumerită. Remarca Pălărierului i se părea lipsită de orice noimă și totuși fusese rostită în englezește.

— Nu te prea înțeleg, i-a spus ea, pe un ton cât se poate de cuviincios.

— Hârciogul a adormit din nou, a observat Pălărierul și i-a picurat puțin ceai fierbinte pe nas.

Hârciogul și-a scuturat, nervos, capul și a rostit, fără să deschidă ochii:

— Desigur, desigur, exact asta eram pe cale să afirm și eu.

— Ei, ai ghicit răspunsul la ghicitoare? a întrebat-o Pălărierul pe Alice.

— Nu, mă dau bătută. Care-i răspunsul?

— Habar n-am, i-a răspuns Pălărierul.

— Nici eu n-am idee, a întărit Iepurele de Martie.

Alice a oftat, supărată.

— Cred că v-ați putea folosi timpul într-un mod mai util, decât să-l pierdeți spunând altora ghicitori la care nu există răspuns.

— Dacă ai cunoaște Timpul așa cum îl cunosc eu, i-a replicat Pălărierul, n-ai mai vorbi de pierderea sa – a *dumnealui*, că e de gen masculin.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Bineînțeles că nu știi, i-a răspuns Pălărierul, clătî-nându-și capul cu dispreț. Pun rămășag că nu i-ai vorbit niciodată Timpului.

— Poate că nu, a răspuns Alice cu prudență, dar știu că la ora de muzică trebuie să măsoz timpii bătând tactul.

— A, asta explică totul, a reluat Pălărierul. Timpul nu suportă să fie bătut. Dar să știi, dacă te-ai înțelege bine cu el, ar fi gata să facă tot ce dorești cu ceasul tău. De pildă, să presupunem că ar fi nouă dimineața, adică ora la care trebuie să începi lecțiile; n-ar trebui decât să-i șoptești la ureche Timpului și deodată, într-o clipită, acele ceasului vor descrie un cerc, și gata: e unu și jumătate, ora de masă! („Ce-aș mai vrea să fie ora de masă!” și-a șoptit în sinea lui Iepurele de Martie.)

— Ar fi grozav, într-adevăr, a răspuns Alice, îngându-rată, dar nu mi-ar fi foame, asta-i!

— Poate la început, dar poți păstra ora unu și jumătate cât de mult dorești.

— Așa faceți voi?

Pălărierul a clătinat din cap cu tristețe:

— Eu, unul, nu. Ne-am certat în luna martie a anului trecut – știi, chiar înainte de a-l apuca nebunia (a arătat cu lingurița spre Iepurele de Martie); s-a întâmplat la marele concert oferit de Regina de Cupă, și eu trebuia să cânt:

Tu sclipește, mic liliac
Până o să-ți vin de hac!

Cunoști cântecul, nu?

— Parcă l-am mai auzit, a răspuns Alice.

— Și cântecul merge mai departe așa, a continuat Pălărierul.

Tu deasupra lumii zbori
Ca un ceainic printre nori.
Tu sclipește, mic liliac
Până o să-ți vin de hac!

În acel moment, Hârciogul s-a scuturat și a început să cânte în somn: „Sclipește, sclipește, sclipește.“

Și a ținut-o tot așa, până când au trebuit să-l ciupească, pentru a-l face să tacă.

— Ei bine, a urmat Pălărierul, tocmai terminasem primul vers, când Regina a zberlat: „Ăsta ne omoară timpul! Tăiați-i capul!“

— Ce cruzime înfiorătoare! a exclamat Alice.

— Și, din momentul acela, Timpul nu a mai vrut să facă nimic din ce-i ceream eu. Și a rămas veșnic la ora șase.

O idee inteligentă i-a încolțit lui Alice în minte:

— De asta s-au îngrămădit atâtea lucruri pe masa asta de ceai? a întrebat ea.

— Da, de asta, a oftat Pălărierul; tot timpul e ora ceaiului, așa că nu avem timp să spălăm vasele între timp.

— Și-atunci, probabil că vă mișcați voi ca acele ceasului de la o ceașcă la alta?

— Întocmai, a răspuns Pălărierul.

— Dar ce se întâmplă când ajungeți din nou la prima ceașcă?

— Ce-ar fi să schimbăm subiectul, i-a întrerupt Iepurele de Martie, căscând. Am obosit să vă tot aud. Eu propun ca domnișoara să ne spună o poveste.

— Mă tem că nu cunosc niciuna, a răspuns Alice, alarmată de propunere.

— Atunci să ne spună Hârciogul! au strigat cei doi într-un glas. Trezește-te, Hârciogule!

Și amândoi l-au ciupit de câte o parte.

- Hârciogul a deschis cu greu ochii.
- Nu dormeam, a spus el cu o voce slabă, răgușită. Am auzit fiecare cuvânt pe care l-ați spus.
- Spune-ne o poveste! i-a cerut Iepurele de Martie.
- Da, te rog, i-a cerut și Alice.
- Și grăbește-te, a intervenit Pălărierul, că altfel adormi înainte să o termini.
- Au fost odată trei surioare, și-a început Hârciogul povestea; se numeau Elsie, Lacie și Tillie; și aceste trei fetițe locuiau în fundul unei fântâni...
- Și cu ce se hrăneau? a întrebat Alice, care era, întotdeauna, foarte preocupată de problemele legate de mâncare și băutură.
- Se hrăneau cu melasă, a răspuns Hârciogul, după un moment sau două de gândire.
- Nu se poate, a remarcat Alice cu amabilitate; s-ar fi îmbolnăvit.
- Păi chiar erau bolnave, erau foarte bolnave, a confirmat Hârciogul.
- Alice a încercat să-și imagineze ce fel de trai extraordinar o mai fi fost și acela, dar o nedumerirea prea tare, așa încât a continuat să întrebe:
- Dar de ce locuiau în fundul unei fântâni?
- Toarnă-ți mai mult ceai, a poftit-o Iepurele de Martie pe Alice, vorbind cu multă seriozitate.
- Până acum nu am băut deloc, așa că nu pot să-mi torn „mai mult“, a răspuns ea pe un ton ofensat.
- Vrei să spui că nu-ți poți turna *mai puțin* decât deloc, a intervenit Pălărierul; dar ca să-ți torni *mai mult* decât deloc nu e nici o problemă.
- Nimeni nu ți-a cerut părerea, l-a repezit Alice.
- Cine face acum remarci cu caracter personal? a întrebat Pălărierul pe un ton triumfător.

Alice nu prea știa ce să răspundă la această observație, așa încât și-a turnat un ceai, a mâncat niște pâine cu unt și apoi s-a întors către Hârciog și și-a repetat întrebarea:

— De ce locuiau în fundul unei fântâni?

Hârciogul și-a oferit din nou un minut, două de gândire, apoi a răspuns:

— Era o fântână cu melasă.

— Nu există așa ceva, a izbucnit Alice furioasă, dar Pălărierul și Iepurele de Martie au pus-o la punct cu câte un ssst! ssst!, iar Hârciogul i s-a adresat îmbufnat:

— Dacă nu poți să fii cuviincioasă, atunci te rog să sfârșești *tu* povestirea.

— Nu, te rog spune mai departe, a răspuns Alice spăsită. Cred că s-ar putea să existe o asemenea fântână, una singură.

— Una singură, nu zău? a replicat Hârciogul indignat. Dar a consimțit să povestească mai departe. Și așa, cum vă spuneam, cele trei surioare au învățat să scoată afară din fântână...

— Ce scoteau afară? l-a întrerupt iarăși Alice, uitând de promisiunea făcută.

— Melasă, a răspuns Hârciogul, de astă dată fără să se mai gândească înainte.

— Vreau o cană curată, l-a întrerupt Pălărierul, hai-deți să ne mutăm toți cu un loc mai încolo.

S-a mutat, așa cum a spus, și Hârciogul l-a urmat; Iepurele de Martie s-a mutat pe locul Hârciogului, și Alice, în silă, s-a mutat pe locul Iepurelui de Martie. Pălărierul a fost singurul care a realizat un oarecare profit din această schimbare; Alice însă a nimerit-o rău: Iepurele de Martie tocmai își răsturnase cana cu lapte în farfurie.

Alice s-a ferit să-l jignească din nou pe Hârciog, așa încât i s-a adresat cu mare prudență:

— Nu înțeleg, de unde scoteau melasa?

— Dintr-o fântână cu apă poți scoate apă, a lămurit-o Hârciogul; așa că, dintr-o fântână cu melasă poți scoate melasă... așa cred... e logic, nu?

— Dar ele erau înăuntru, *în* fântână, a observat Alice, fără să țină seamă de ultima remarcă a Hârciogului.

— Bineînțeles că erau în interior – interiorizate.

Răspunsul a nedumerit-o atât de tare pe biata Alice, încât o vreme l-a lăsat pe Hârciog să povestească fără să-l mai întrerupă.

— Învățau cum să golească fântâna și să deseneze, a continuat Hârciogul, căscând și frecându-se la ochi, pentru că i se făcuse tare somn; și scoteau afară și deseneau tot felul de lucruri, tot ce începe cu litera M...

— De ce cu litera M? a întrebat Alice.

— De ce nu? a răspuns Pălărierul.

Alice a rămas tăcută.

Hârciogul închisese ochii și dădea să ațipească, dar, când l-a ciupit Pălărierul, s-a trezit, cu un mic țipăt, și a continuat:

— ...tot ce începe cu litera M, ca, de pildă, morcovi, manșoane, mucegai, memoria și multitudinea – știți că se spune „mult, o multitudine“, ați văzut vreodată să se scoată afară și să se deseneze o multitudine?

— Dacă mă întrebi pe mine, a răspuns Alice, foarte fâstâcită, nu cred...

— Atunci nu vorbi! i-a curmat vorba Pălărierul.

Grosolănia aceasta era mai mult decât putea suporta ea; s-a ridicat, dezgustată, și s-a îndepărtat; Hârciogul a adormit pe loc, iar ceilalți doi nici nu s-au sinchisit de plecarea ei, deși Alice a întors capul, o dată sau de două ori, sperând, oarecum, că o s-o cheme înapoi. Când i-a

mai zărit pentru ultima oară, încercau să-l vâre pe Hârciog în ceainic.

„Orice-ar fi, *acolo* nu mă mai întorc, și-a spus Alice în timp ce-și croia drum prin pădure. Cea mai nebunească invitație la ceai de care am avut vreodată parte.“

Chiar în timp ce gândea astfel, a observat deodată că unul dintre copaci avea o ușă care ducea direct înăuntru. „Foarte curios, și-a spus, dar astăzi totul e curios. Cred că ar trebui să intru.“ Zis și făcut. Și s-a pomenit din nou în holul lung, lângă măsuta de sticlă.

„De astă dată o să mă descurc mai bine“, și-a spus. A luat cheița de aur și a descuiat ușa care ducea în grădină. Pe urmă a mâncat din ciupercă (păstrase o bucată în buzunar), până a ajuns la înălțimea de treizeci de centimetri; după care a străbătut micul coridor și *apoi* – a pătruns, în sfârșit, în grădina minunată, cu răzoarele ei de flori viu colorate și fântânile răcoroase.

VIII

Terenul de crochet al Reginei

Chiar lângă intrarea în grădină se găsea o tufă mare de trandafiri; trandafirii erau albi, dar în jurul lor se foliau trei grădinari care îi vopseau în roșu. Alice s-a gândit că e un lucru foarte ciudat și s-a apropiat de ei, ca să-i urmărească, dar chiar în momentul acela l-a auzit pe unul dintre ei spunând pe un ton burzului:

— Fii atent, Cinci, m-ai improșcat cu vopsea.

— Nu-i vina mea, a răspuns Cinci îmbufnat; Șapte m-a înghiontit.

La care Șapte a înălțat privirea și a spus:

— Așa-i, Cinci; întotdeauna dai vina pe alții.

— Mai bine ți-ai ține gura, i-a trântit-o Cinci. Chiar ieri am auzit-o pe Regină spunând că ai merita să ți se taie capul.

- Pentru ce? a întrebat cel care vorbise primul.
- Nu te privește, Doi, a ripostat Șapte.
- Ba îl privește, a intervenit Cinci. Și-am să-i spun: pentru că i-a dat bucătăresei bulbi de lălea în loc de ceapă.
- Șapte și-a lăsat jos pensula și a început să spună:
- Dintre toate nedreptățile pe care le-am auzit vreodată... când ochii i-au căzut asupra lui Alice, care stătea și-i privea.

Și-a curmat brusc vorba, ceilalți s-au uitat și ei în jur, și cu toții s-au înclinat adânc în fața ei.

— Ați vrea să-mi spuneți și mie de ce vopsiți trandafirii ăștia? a întrebat Alice cu sfială.

Cinci și Șapte nu i-au răspuns nimic, ci s-au mulțumit să se uite la Doi. Acesta din urmă a început cu o voce scăzută:

— Adevărul e, domnișoară, că aceasta ar fi trebuit să fie o tufă de trandafiri *roșii*, și, din greșală, noi am sădit una de trandafiri albi, și, dacă Regina ar descoperi acest lucru, ne-ar tăia capetele la toți trei. Așa că, înțelegeți, domnișoară, facem și noi ce putem înainte de sosirea Reginei.

În clipa aceea, Cinci, care stătuse tot timpul la pândă în grădină, a strigat:

— Regina!

Și cei trei grădinari s-au trântit pe dată la pământ, cu fața în jos. În continuare, s-a auzit zgomot de pași, și Alice s-a pregătit, nerăbdătoare, să o vadă pe Regină.

Întâi a apărut un rând de zece soldați înarmați cu bâte; soldații aveau aceeași formă ca și cei trei grădinari: prelungi și plați, cu mâinile și picioarele îndreptate spre colțuri; după cei zece ostași veneau curtenii, împodobiți cu diamante și mergând doi câte doi, precum soldații. După ei veneau copiii regali – erau zece la număr și săltau veseli, ținându-se de mână, tot doi câte doi; erau împodobiți cu inimioare. După ei veneau oaspeții, majoritatea Regi și Regine, dar Alice l-a recunoscut printre ei pe Iepurașul Alb; discuta într-un fel nervos, grăbit, zâmbind la tot ce i se spunea; a trecut pe lângă ea fără să o observe. Apoi urmau Valeții de Cupă, care purtau coroana Regelui pe o pernă de catifea purpurie; și, în urma acestei grandioase procesiuni, veneau REGELE și REGINA DE CUPĂ.

Alice se întreba dacă n-ar trebui să se trântască și ea pe burtă, asemenea celor trei grădinari, dar nu-și amintea să fi auzit de o asemenea regulă de protocol, „și apoi, își spunea ea, ce rost ar avea o paradă, dacă oamenii ar trebui să stea culcați pe burtă și n-ar putea vedea nimic?” Așa încât a rămas unde era și a așteptat.

Când alaiul a ajuns în fața lui Alice, cu toții s-au oprit în loc și s-au uitat la ea, iar Regina a întrebat sever:

— Cine-i asta?

S-a adresat Valetului de Cupă, care s-a mulțumit să facă o plecăciune și să zâmbească, în chip de răspuns.

— Idiotule! i-a strigat Regina, scuturând nervoasă din cap; apoi, întorcându-se spre Alice, a întrebat-o:

— Cum te cheamă, copilă?

— Numele meu e Alice, cu voia Maiestății Voastre, a răspuns foarte politicos și și-a spus în sine ea „Vai de mine, în fond ăștia toți nu sunt decât un pachet de Cărți de Joc. Nu am de ce să mă tem de ei.”

— Și cine sunt ăia? a întrebat Regina, arătând spre cei trei grădinari trântiți pe jos lângă tufișul de trandafiri.

Pentru că, vedeți dumneavoastră, așa cum stăteau cu fața în jos, desenul de pe spatele lor era același ca al tuturor cărților de joc din pachet, așadar nu-și putea da seama dacă erau grădinari, ori soldați, curteni, ori trei dintre copiii săi.

— De unde să știu eu? a răspuns Alice, surprinsă de propriul ei curaj. Asta nu-i treaba *mea*.

Regina s-a înroșit de furie și, după ce s-a holbat o clipă la ea ca o fiară sălbatică, a început să țipe:

— Tăiați-i capul! Tăiați-i...

— Ce nonsens! a răspuns Alice, cu un glas foarte puternic și hotărât, iar Regina a rămas mută.

Regele și-a lăsat mâna pe brațul ei și i-a spus, timid:
— Mai gândește-te, draga mea, nu-i decât un copil.
Regina s-a întors furioasă și i-a poruncit Valetului de
Cupă:
— Întoarce-i cu fața în sus!
Valetul de Cupă i-a întors cu piciorul, grijuliu, pe gră-
dinari.

— Ridicați-vă! a strigat Regina cu un glas strident, asurzitor, și cei trei grădinari au sărit pe dată în sus și s-au pus pe plecăciuni în fața Regelui și a Reginei, a copiilor regali și a celorlalți.

— Terminați! a strigat Regina. Îmi dați ameteți. Și apoi, întorcându-se către tufa de trandafiri: Ce faceați aici?

— Cu voia Maiestății Voastre, a răspuns Doi pe un ton foarte umil, lăsându-se într-un genunchi, încercam și noi să...

— Am înțeles, a spus Regina, care între timp examinase trandafirii. Jos cu capetele lor!

Alaiul a pornit mai departe, dar trei ostași au rămas în urmă ca să-i execute pe nefericiții grădinari, care au alergat la Alice ca să-i ocrotească.

— Nu o să fiți decapitați, i-a asigurat Alice, și i-a ascuns într-un ghiveci mare de flori care se găsea în apropiere.

Cei trei ostași i-au căutat vreun minut sau două, pe urmă au pornit să-i ajungă pe ceilalți din urmă.

— Li s-au tăiat capetele? a strigat Regina.

— Cu voia Maiestății Voastre, s-a zis cu capetele lor, au strigat ostașii în chip de răspuns.

— În ordine! a strigat Regina. Știi să joci crochet?

Ostașii n-au răspuns nimic și s-au mulțumit să se uite la Alice, întrucât, evident, întrebarea îi fusese adresată ei.

— Da! a strigat Alice.

— Atunci vino aici! a răcnit Regina, și Alice s-a alăturat alaiului, întrebându-se ce o să mai urmeze acum.

— E... e o zi foarte frumoasă, a rostit o voce sfioasă de lângă ea.

A constatat că mergea alături de Iepurașul Alb, care îi trăgea mereu câte o otheadă îngrijorată.

— Foarte frumoasă, a confirmat Alice. Unde e Ducesa?

— Sssst! Sssst! a răspuns Iepurașul cu voce înăbușită, grăbită; pe urmă s-a uitat înfricoșat în spate, după care s-a înălțat în vârful picioarelor și i-a șoptit la ureche:

— A fost condamnată la moarte.

— Ce spui? Pentru ce?

— Ai spus „Ce păcat!“? a întrebat Iepurașul.

— N-am spus așa ceva, și nici nu cred că e păcat. Am întrebat „pentru ce?“

— I-a tras o palmă zdravănă Reginei... a început Iepurașul.

Alice a izbucnit într-un hohot de râs.

— Sssst! a potolit-o Iepurașul, într-o șoptă înspăimântată. Să nu te audă Regina. Știi, Ducesa a întârziat și Regina a spus...

— Treceți la locurile voastre! a zbierat Regina cu o voce tunătoare, și toți participanții au început să alerge care încotro, împiedicându-se unii de alții; până la urmă, și-au luat locurile și jocul a început.

Alice și-a spus în gând că n-a văzut în viața ei un asemenea teren de crochet: pământul era numai făgașuri și creste, brăzdat peste tot; mingile de crochet erau arici vii, ciocanele de crochet erau păsări flamingo vii; iar arcurile erau formate din soldați care stăteau în patru labe.

Prima greutate de care s-a lovit Alice a fost stăpânirea păsării flamingo: a izbutit să-i fixeze, destul de confortabil, corpul sub brațul ei, cu picioarele în jos, dar când a încercat să-i îndrepte gâtul, ca să-și lovească ariciul cu capul păsării, aceasta s-a răsucit și a privit-o drept în față cu o expresie atât de uimită, încât Alice a izbucnit într-un hohot de râs și, când, în sfârșit, i-a aplecat capul în jos și era gata să o ia de la capăt, a constatat că ariciul ei își scosese țepii și începuse să se târască la vale; în plus, oriunde ar fi dorit să-și trimită ariciul, era fie un șanț, fie o

creastă și, cum ostașii în patru labe care alcătuiau arcurile se ridicau întruna în picioare și se mutau în alte părți ale terenului, Alice a ajuns la concluzia că era un joc foarte greu de jucat.

Toți jucătorii își trimiteau mingile în același timp, fără să-și aștepte rândul, și se certau între ei și se băteau pe arici; în curând, Regina s-a înfuriat și a început să bată din picior și să strige din minut în minut: „Tăiați-i ăstuia capul!” sau „Tăiați-i ăsteia capul!”

Alice se simțea foarte stânjenită; e drept că nu avusese încă niciun conflict cu Regina, dar știa că așa ceva ar fi putut să survină în orice clipă. „Și atunci ce-o să se întâmple cu mine?” se întreba ea. Aici se dau în vânt să taie capetele oamenilor, mă mir că au mai rămas unii cu capul pe umeri!

Se uita de jur împrejur în căutarea vreunui mijloc de scăpare, întrebându-se dacă s-ar putea furișa fără să fie văzută, când a observat în aer o apariție foarte ciudată, care la început a nedumerit-o teribil; dar apoi, după ce a examinat-o vreun minut sau două, și-a dat seama că e un rânjet și și-a spus în sinea ei: „E Pisica-Cheshire, acum o să am și eu cu cine să stau de vorbă.”

— Ce mai faci? a întrebat-o Pisica de îndată ce a apărut și o gură cu care să poată vorbi.

Alice a așteptat ca mai întâi să-i apară ochii, și pe urmă a dat din cap. „Nu are niciun rost să-i vorbesc până nu-i apar și urechile, sau măcar una din ele“, și-a spus în gând. Într-un minut a apărut întregul cap, și atunci Alice și-a lăsat jos pasărea flamingo și a început să-i povestească Pisicii cum se desfășoară jocul, bucuroasă că găsisese pe

cineva care s-o asculte. Pisica părea să considere că apăruse destul din ea, așa că nu s-a mai ivit nimic din restul trupului.

— Socotesc că nu joacă deloc corect, a început Alice să se plângă, și se ceartă între ei atât de îngrozitor, încât nu poți să-ți mai auzi nici propria voce, și se pare că nu au nici o regulă de joc; sau, dacă există unele reguli, nimeni nu ține seama de ele, și n-ai idee ce neplăcut e când toate articolele de joc sunt vii: de pildă arcul pe sub care va trebui să trec ca să ajung în partea cealaltă a terenului, și chiar acum aș fi putut să crochetez ariciul Reginei, numai că a luat-o la sănătoasa când a văzut ariciul meu îndreptându-se spre el.

— Ce părere ai despre Regină? a întrebat Pisica în șoaptă.

— Nu-mi place deloc, e extrem de... dar în momentul acela Alice și-a dat seama că Regina era chiar în spatele ei și o asculta, așa încât și-a terminat astfel fraza: ...e extrem de aproape de victorie, așa că nici nu mai merită să jucăm până la capăt.

Regina a zâmbit și a trecut mai departe.

— Cu cine discuți? a întrebat Regele, venind lângă Alice și privind cu mare curiozitate la capul Pisicii.

— Cu o prietenă de-a mea, o Pisică-Cheshire, dați-mi voie să v-o prezint, i-a răspuns Alice.

— Nu-mi place deloc cum arată, a spus Regele; oricum, dacă dorește, poate să-mi sărute mâna.

— Nu doresc deloc, a răspuns Pisica.

— Nu fi impertinentă, a repezit-o Regele, și nu te mai zgâi la mine în felul ăsta!

În timp ce vorbea, Regele a trecut în spatele lui Alice.

— O Pisică se poate uita la un Rege, a intervenit Alice. Am citit într-o carte, dar nu mai știu în care.

— Mă rog, trebuie luată de acolo, a spus Regele, cu o voce foarte hotărâtă; și a chemat-o pe Regină, care tocmai trecea pe acolo.

— Draga mea, aș vrea să fie luată pisica asta de aici!

Regina nu avea decât un singur mijloc de a rezolva dificultățile, fie mari, fie mici:

— Tăiați-i capul! a spus, fără măcar să se uite în jur.

— O să-l aduc chiar eu pe călău, a hotărât în grabă Regele, și a pornit să-l caute.

Alice s-a gândit c-ar fi bine să se ducă să vadă cum se mai desfășoară jocul, când a auzit vocea Reginei țipând cu furie, în depărtare. O auzise osândind trei dintre jucători la tăierea capului pentru că își pierduseră rândul la joc, așa încât nu-i plăcea deloc cum stăteau lucrurile, mai ales că jocul era atât de dezordonat, că nu știa nici odată dacă era rândul ei sau nu. S-a dus să-și caute ariciul.

L-a găsit angajat într-o încăierare cu un alt arici, ceea ce i s-a părut o ocazie admirabilă de a-l crocheta pe unul din ei cu celălalt: singura dificultate consta însă în faptul că pasărea ei flamingo se deplasase în cealaltă parte a grădinii, unde încerca, neajutorată, să zboare într-un copac.

Când a izbutit să prindă pasărea și s-o aducă înapoi, încăierarea dintre arici se terminase, dar ambii combatanți erau de nevăzut. „Nu contează, și-a spus Alice, din moment ce toate arcurile din partea asta de grădină au dispărut.“ Așa că și-a vârât pasărea sub braț, ca să nu-i scape din nou, și s-a întors să mai stea puțin de vorbă cu prietena ei.

Dar când s-a apropiat de Pisica-Cheshire a fost surprinsă să găsească o mare mulțime adunată în jur; se iscase o dispută între călău, Rege și Regină, care țipau toți odată, în timp ce privitorii, tăcuți, păreau foarte jenați.

Când a apărut Alice, toți trei au chemat-o să lămu-
rească lucrurile și toți trei i-au expus punctele lor de
vedere, deși, dat fiind că vorbeau toți odată, era greu să
înțelegi ce spuneau. Punctul de vedere al călăului era că
nu poți tăia un cap dacă nu există un trup de pe care să-l
tai, el nu mai făcuse niciodată până atunci asemenea
ispravă și nu avea de gând să înceapă acum, la *vârsta* lui.

Regele susținea că, acolo unde există un cap, acesta
poate fi decapitat, așa că nu avea rost să mai stea la palavre.

Iar Regina afirma că, dacă nu i se taie Pisicii capul
cât ai zice pește, atunci toți cei de față vor fi decapitați.
(Această din urmă remarcă i-a determinat pe toți să-și ia
mutre grave și îngrijorate.)

Alice nu a găsit nimic altceva de spus decât:

— Pisica aparține Ducesei; ar fi mai bine să o între-
bați pe *ea*.

— E la închisoare, a răspuns Regina, adresându-se
călăului; ad-o aici!

Călăul a pornit iute ca o săgeată.

Dar, de îndată ce s-a îndepărtat, capul Pisicii a înce-
put să dispară și, când călăul a venit cu Ducea, capul
pierise cu totul, iar Regele și călăul au început să-l caute
nebunește, în timp ce restul mulțimii s-a întors la joc.

IX

Povestea Falsei Broaște Țestoase

— V ai, dragă, nici nu-ți imaginezi ce bine îmi pare că te revăd, scumpa mea! i-a spus Ducesa, vârându-și afectuos brațul sub brațul lui Alice, în timp ce se îndepărtau împreună.

Alice s-a bucurat că o găsisese într-o dispoziție atât de prietenoasă și și-a spus că poate din cauza piperului fusese atât de ursuză când se întâlniseră în bucătărie. „Când o să fiu și eu Ducesă, și-a spus în sinea ei (dar fără mari speranțe), n-o să țin absolut *niciun* bob de piper în bucătăria mea. Supa e gustoasă și fără piper. Poate că piperul îi face pe oameni iuți la mânie, a continuat ea să gândească, mulțumită că descoperise o nouă regulă; și oțetul îi face acri, iar mușetelul îi face amari, și... zahărul candel și alte lucruri de felul ăsta îi fac pe copii dulci.

Aș dori ca oamenii să cunoască aceste lucruri, atunci n-ar mai fi atât de țeпоși.“

Aproape că uitase de Ducesă și a tresărit când i-a auzit vocea lângă urechea ei:

— Te gândești la ceva, draga mea, și de aceea ai uitat să mai vorbești. Nu-ți pot spune pe loc care-i morala acestui lucru, dar o să-mi aduc aminte în curând.

— Poate că nu are nici o morală, a cutezat Alice să-i spună.

— Tttt, Tttt, fetiço. Toate lucrurile din lume au o morală. Numai că trebuie s-o descoperi.

Și, în timp ce vorbea, s-a lipit mai tare de Alice. Lui Alice nu-i plăcea această strânsă apropiere: în primul rând, pentru că Ducesa era foarte slută și, în al doilea rând, pentru că era înaltă exact cât să-și poate rezema bărbia de umărul ei, și bărbia era supărător de ascuțită. Totuși, nu voia să fie nepoliticoasă, așa încât o suporta pe cât îi stătea în putință.

— Jocul s-a mai îmbunătățit, a spus Alice, doar ca să mențină conversația.

— Așa e, a confirmat Ducesa, și morala acestui lucru este... O, iubirea, iubirea face ca pământul să se învârtască!

— Cineva a spus cândva, a murmurat Alice, că oamenii care își văd de treaba lor fac pământul să se învârtască.

— A, bine! E cam același lucru, a răspuns Ducesa înfigându-și bărbia ascuțită în umărul lui Alice; apoi a adăugat: și morala acestui lucru este: fii atentă la sens, deoarece cuvintele își poartă singure de grijă.

„Ce-i mai place să găsească în toate o morală!“ a gândit Alice.

— Cred că te întrebi de ce nu-ți înconjur mijlocul cu brațul, i-a spus Ducesa după un răstimp. N-o fac din cauză că mă îndoiesc de reacția păsării flamingo. Ești de părere să încerc această experiență?

— S-ar putea să vă ciupească, a răspuns Alice, cu prudență, nedorind ca Ducesa să încerce experiența.

— Foarte adevărat, păsările flamingo și muștarul pișcă. Și morala acestui lucru e: cine se aseamănă se adună.

— Numai că muștarul nu-i o pasăre, a observat Alice.

— Ai dreptate, ca de obicei, cât de limpede expui lucrurile!

— *Cred* că muștarul e un mineral, a continuat Alice.

— Desigur, a răspuns Ducesa, care părea să fie de acord cu tot ce spunea Alice; pe aici, prin apropiere, sunt câteva mari mine de muștar. Și morala acestui lucru e: cu cât e mai mult la mine, cu atât e mai puțin la tine.

— Ah, știi! a exclamat Alice, care nu fusese atentă la ultima remarcă a Ducesei. E o plantă! Nu pare plantă, dar este.

— Sunt de acord cu tine, și morala acestui lucru este: fii ceea ce pari a fi sau, dacă vrei, o să mă exprim mai simplu: niciodată să nu-ți imaginezi că ești altfel decât pari să fii în ochii altora sau că ceea ce ai fost sau ai fi putut să fii a fost sau ar fi putut să fie altfel decât a apărut în ochii altora.

— Cred că aș putea înțelege mai bine dacă mi-ai scrie toate astea, a răspuns Alice, politicoș; dar, când îmi vorbești, nu te pot urmări.

— Nu există nimic ce n-aș putea eu să spun dacă aș avea chef, a răspuns Ducesa pe un ton satisfăcut.

— Te rog, nu te osteni să-mi spui mai mult de atât, i-a cerut Alice.

— A, nu-i vorba de osteneală. Îți dau în dar tot ce-am spus până acum!

„Un dar cam ieftin! și-a spus Alice. Mă bucur că nu primesc asemenea daruri de ziua mea!“ Însă nu a avut curajul să-și exprime părerea cu glas tare.

— Iar ai căzut pe gânduri? a constatat Ducesa, împungând-o din nou cu bărbia în umăr.

— Am dreptul să gândesc, a repezit-o Alice, pentru că începea să se simtă puțin sâcâită.

— Ai tot atâta drept cât are porcul să zboare; și mora...

Dar, spre surprinderea lui Alice, Ducesei i s-a stins glasul chiar în mijlocul cuvântului ei favorit, „morală“, și brațul vârât sub cel al lui Alice a început să tremure. Alice a ridicat privirea și a văzut-o în fața lor pe Regină, cu brațele încrucișate la piept și încruntându-se ca o vijelie.

— Ce zi frumoasă, Maiestate, a început să vorbească Ducesa, cu o voce slabă, tremurată.

— Îți dau un avertisment, așa cum e drept, i-a strigat Regina, bătând cu piciorul în pământ: sau dispari tu, sau dispăre capul tău. Fă alegerea cât se poate de repede.

Ducesa a făcut alegerea și a dispărut în doi timpi și trei mișcări.

— Haide să continuăm jocul, a cerut Regina, întorcându-se către Alice; aceasta din urmă era prea speriată ca să mai rostească un cuvânt și a urmat-o încet pe Regină spre terenul de crochet.

Ceilalți oaspeți profitaseră de absența Reginei și se odihneau la umbră; dar, în momentul în care au zărit-o

întorcându-se, și-au reluat în grabă locurile, întrucât Regina anunțase că o clipă de întârziere i-ar costa capetele.

În tot timpul jocului, Regina n-a încetat o clipă să se certe cu toată lumea și să strige: „Tăiați-i capul!“ Cei pe care-i condamna erau preluați de soldați care, desigur, pentru a îndeplini această misiune, trebuiau să renunțe la a mai fi arcuri, așa încât o jumătate de oră mai târziu nu mai exista niciun arc pe teren, și toți jucătorii, cu excepția Regelui, Reginei și a lui Alice, erau închiși și așteptau să li se taie capul.

Pe urmă Regina a renunțat la joc, cu răsuflarea tăiată, și a întrebat-o pe Alice:

— Ai cunoscut-o pe Falsa Broască Țestoasă?

— Nu. Nici nu știu ce e o Falsă Broască Țestoasă.

— E cea din care se face supa care imită supa de broască țestoasă.

— Nici n-am văzut, nici n-am auzit vreodată de așa ceva.

— Atunci vino cu mine și o să-ți spună povestea ei.

Când au plecat împreună, Alice l-a auzit pe Rege declarând, cu voce reținută, întregii adunări:

— Sunteți cu toții iertați!

„Ei, ăsta-i un lucru bun“, și-a spus în sine ea pentru că se simțea foarte nefericită la gândul că Regina poruncise execuția unui număr atât de mare de victime.

Curând au ajuns în fața unui Grifon, care dormea în soare.

— Scoală-te, leneșule, și condu-o pe domnișoara asta la Falsa Broască Țestoasă, ca să-i asculte povestea, a strigat Regina. Eu trebuie să mă întorc să văd dacă au avut loc niște execuții pe care le-am poruncit.

A plecat, lăsând-o pe Alice singură cu Grifonul. Lui Alice nu-i prea plăcea mutra Grifonului, dar și-a spus că,

până la urmă, era la fel de în siguranță alături de el pe cât ar fi fost dacă se ducea după Regina aceea barbară; așadar a așteptat.

Grifonul s-a ridicat, s-a frecat la ochi și s-a uitat după Regină până când n-a mai putut-o vedea; după aceea a chicotit:

— Ce caraghioslâc! a exclamat, jumătate pentru el, jumătate pentru Alice.

— Care-i caraghioslâcul?

— Cum așa, *ea însăși!* Totul se petrece în fantezia ei. Nimeni nu e executat niciodată, știi, nu? Haide!

„Toți cei de aici spun mereu «haide!», s-a gândit Alice, în timp ce-l urmărea încet pe Grifon; niciodată până acum n-am primit atâtea ordine.“

N-au avut mult de mers până când au zărit-o pe Falsa Broască Țestoasă în depărtare, stând singură și posomorâtă

pe o mică lespede de stâncă; când s-au apropiat, Alice a auzit-o oftând, de parcă i se sfâșia inima. S-a simțit cuprinsă și ea de o milă profundă.

— Ce o face să sufere în halul ăsta? l-a întrebat pe Grifon.

Și Grifonul i-a răspuns aproape cu aceleași cuvinte pe care le rostise mai înainte.

— Totul se petrece în fantezia ei; nu are nici o suferință. Haide!

Au venit în fața Falsei Broaște Țestoase, care s-a uitat la ei cu niște ochi mari, năpădiți de lacrimi, dar nu a scos un cuvânt.

— Uite, domnișoara asta vrea să-ți cunoască povestea, a spus Grifonul.

— Am să i-o povestesc, a răspuns Falsa Broască Țestoasă, cu o voce profundă, cavernoasă; așezați-vă amândoi și nu scoateți un cuvânt până nu-mi termin povestea.

Drept care s-au așezat, și preț de câteva minute nimeni nu a scos niciun cuvânt. Alice și-a spus în sine ea: „Nu văd cum o să-și poată termina povestea din moment ce nu o începe.“ Dar a continuat să aștepte cu răbdare.

— Cândva, a început în cele din urmă Falsa Broască Țestoasă, cu un suspin adânc, am fost și eu o Broască Țestoasă veritabilă.

Aceste cuvinte au fost urmate de o foarte lungă tăcere, știrbită doar de o ocazională exclamație: *Hjerrh!*, scoasă de Grifon, și de constantele sughițuri de plâns ale Falsei Broaște Țestoase. Alice era aproape gata să se ridice și să spună: „Vă mulțumesc, doamnă, pentru interesanta dumneavoastră poveste“; totuși se gândea că e *musai* să mai urmeze ceva; așa încât a stat cuminte și a așteptat, fără să scoată o vorbă.

— Când eram copii, s-a îndurat, în cele din urmă, Falsa Broască Țestoasă să vorbească, mai liniștită, deși tot mai sughița de plâns din când în când, am fost trimiși la școala din mare. Profesorul nostru era un Broscoi vârstnic – noi îi spuneam Carapace...

— De ce-i spuneți Carapace din moment ce nu avea carapace? a întrebat Alice.

— Îi spuneam Carapace pentru că era o carapacitate și ne învăța o mulțime de lucruri, a răspuns Falsa Broască Țestoasă nervoasă. Zău așa, ești cam grea de cap!

— Mă mir că nu ți-e rușine să pui asemenea întrebări stupide, a adăugat și Grifonul; după aceea amândoi au rămas tăcuți și s-au uitat muștrător la biata Alice, care simțea că intră în pământ. În cele din urmă, Grifonul i-a cerut Falsei Broaște Țestoase:

— Zi-i înainte, bătrânico! Doar n-o să ne pierdem întreaga zi ca să te ascultăm.

— Da, așa cum spuneam, am rămas la școala din mare, deși s-ar putea să nu vă vină a crede...

— N-am spus niciun moment că nu cred, a întrerupt-o Alice.

— Ba ai spus, a contrazis-o Falsa Broască Țestoasă.

— Ține-ți gura! a intervenit și Grifonul, înainte ca Alice să fi putut vorbi în apărarea ei.

Falsa Broască Țestoasă a continuat:

— Am primit cea mai bună educație – de fapt, mergeam la școală zi de zi.

— Și eu am frecventat o școală de zi, a întrerupt-o Alice, nu-i motiv să te mândrești atâta.

— Cu materii suplimentare? a întrebat Falsa Broască Țestoasă, ușor îngrijorată.

— Da, am învățat suplimentar limba franceză și muzica.

— Și spălarea? a întrebat Falsa Broască Țestoasă.

— Categorie nu, a răspuns Alice indignată.

— A! Asta înseamnă că nu era o școală cu adevărat bună, a replicat Falsa Țestoasă cu ușurare în glas. La școala noastră, erau notate ca materii suplimentare „Franzeza – Muzica – și Spălarea“.

— Dar din moment ce locuiați în fundul mării nu cred că aveți mare nevoie de spălare.

— Eu, una, nu mi-am putut permite să urmez cursul ăsta, a adăugat Falsa Broască Țestoasă, cu un suspin; am urmat numai cursurile obișnuite.

— Care erau astea?

— Zbaterea, adică sucitul și răsucitul în apă, asta în primul rând, și apoi diversele ramuri ale Aritmeticii: Ambiția, Abaterea Atenției, Urâtificarea și Zeflemisirea.

— N-am auzit niciodată de „Urâtificare“, a comentat Alice. Ce e asta?

Grifonul și-a ridicat ambele labe, în semn de mirare.

— N-ai auzit de urâtificare? a exclamat. De înfrumusețare ai auzit, presupun?

— Da, a răspuns Alice cu îndoială, înseamnă... să faci... lucrurile... mai drăguțe.

— Și atunci, dacă nu știi ce-i urâtificarea, înseamnă că ești o nătângă.

Alice nu s-a simțit îndemnată să mai pună întrebări în legătură cu acest subiect și s-a întors spre Falsa Broască Țestoasă, spunându-i:

— Ce altceva ai mai învățat?

— Mă rog, mai era Isteria, a răspuns Falsa Țestoasă, numărând materiile pe pielițele înotătoare ale labelor ei, adică Isteria antică și modernă, și Zerografia; pe urmă Picătura – maestrul de Picătură ne învăța să facem tablo-uri: era un Țipar-de-Mare, care venea o dată pe săptămână, da, ne învăța Picătura, și aveam caiete de spițe, și făceam și ulei pe brânză.

— Cum vine asta? a întrebat Alice.

— Mă rog, nu pot să-ți arăt acum, sunt prea țeapănă. Și Grifonul n-a vrut să învețe.

— N-am avut timp, s-a apărut Grifonul. Totuși și eu am urmat cursurile Profesorului Clasic. Era un crab bătrân, *asta* era.

— N-am fost niciodată la cursurile lui. Preda Râsul și Plânsul, așa se spunea, a intervenit Țestoasa.

— Într-adevăr, într-adevăr, a răspuns Grifonul, oftând la rândul său.

Și amândouă vietățile și-au îngropat capul în labe.

— Câte ore pe zi durau lecțiile? a întrebat Alice, dorind să schimbe subiectul.

— Zece în prima zi, nouă a doua zi și așa mai departe.

— Ce orar curios! s-a mirat Alice.

— De asta se numesc cursuri; curg îndărăt și seacă de la o zi la alta, a explicat Grifonul.

Era o idee cu totul nouă pentru Alice și a chibzuit puțin asupra ei, înainte de a face următoarea remarcă:

— Și atunci în cea de-a unsprezecea zi era vacanță?

— Sigur că da, a confirmat Falsa Țestoasă.

— Și ce făceați în cea de-a douăsprezecea zi? a întrebat Alice, curioasă.

— Am vorbit destul despre lecții, a întrerupt-o Grifonul pe un ton hotărât. Povestește-i acum ceva despre jocuri.

X

Cadrilul Homarilor

Falsa Broască Țestoasă a oftat din adâncul răunchilor și și-a șters ochii cu una dintre pielițele înotătoare. S-a uitat la Alice și a încercat să vorbească, dar timp de un minut sau două vocea i-a fost înecată de sughițurile de plâns.

— De parcă i-ar fi rămas un os în gât, a comentat Grifonul.

Și s-a apucat să-i tragă pumni în ceafă și s-o scuture. În cele din urmă, Falsa Țestoasă și-a recăpătat glasul și a început să vorbească, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji:

— Nu știu dacă ai locuit mult timp în adâncurile mării („Nu am locuit“, a răspuns Alice) și nu știu dacă ai fost vreodată prezentată unui homar (Alice a dat să spună:

„Am gustat o dată unul“, dar și-a curmat repede vorba și a răspuns în schimb: „Nu, niciodată“), așa încât nu-ți poți da seama ce lucru încântător e un Cadril al Homarilor.

— Nu, într-adevăr. Ce fel de dans e cadrilul?

— Cum așa, a lămurit-o Grifonul, formezi întâi un șir de-a lungul țărmului...

— Două șiruri! l-a corectat Falsa Țestoasă. Foci, țestoase de mare, somoni și așa mai departe. Pe urmă, după ce ai înlăturat toate meduzele din drum...

— Ceea ce, în general, ia oarecare timp, a precizat Grifonul.

— ...faci doi pași înainte...

— Fiecare având câte un homar ca partener! a completat Grifonul.

— Bineînțeles, a continuat Țestoasa, faci doi pași înainte, te întorci spre partener...

— ...schimbi homarii și apoi te întorci la formația inițială, a continuat Grifonul.

— Pe urmă, știi, arunci...

— Homarii! a strigat Grifonul, executând un salt în văzduh.

— ...îi arunci în mare, cât de departe poți...

— Și înoți în urma lor! a completat iar Grifonul.

— Faci o tumbă în mare! a țipat Falsa Țestoasă, dându-se nebunește peste cap...

— Și schimbi din nou partenerii homari, a zbierat Grifonul, cât îl ținea gura.

— Pe urmă, îndărăt pe uscat, și... asta-i prima figură, a adăugat Falsa Țestoasă cu glas scăzut; ambele creaturi, care până atunci săltaseră și se zbânțuiseră ca niște țicnite, s-au așezat din nou, foarte triste, și s-au uitat la Alice.

— Cred că-i un dans foarte frumos, a rostit Alice, cu timiditate.

— Ai vrea să vezi un pic din el? a întrebat Falsa Țestoasă.

— Da, foarte mult.

— Vino, haide să executăm prima figură, i-a cerut Țestoasa Grifonului. O putem face și fără homari, știi. Cine cântă?

— O, cântă tu, eu am uitat cuvintele.

Și amândoi au început să danseze solemn în jurul lui Alice, călcând-o pe picioare când se apropiau prea

tare de ea, fluturându-și labele pentru a marca ritmul, în timp ce Falsa Broască Țestoasă cânta următoarele, foarte încet și foarte melancolic:

Un peștișor strigă la melc: „Hai mai iute, dragă,
Ne-a luat urma un delfin și mă calcă pe coadă.
Se tot adună homari și țestoase, îi vezi
Acolo, pe scândură? Ai să vii cu noi să dansezi?
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?

Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?

Nu-ți închipui ce distracție va fi, ce-ncântare:
De-a valma cu homarii ne aruncă în mare!“
Dar melcul răspunse: „E prea departe, prea de tot“
Și, privind pe sub gene: „De dansat nu pot.“
N-a vrut, n-a putut, n-a vrut, n-a putut, să intre în joc.

N-a vrut, n-a putut, n-a vrut, n-a putut, să intre în joc.

„Mai contează cât mergem?“ zise amicul solzos.
„E un țarm și de partea cealaltă, colo, mai jos.
Pe cât Anglia se-ndepărtează, Franța e mai aproape.
Nu păli, melcule – vino cu noi în aceste ape.
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?“

— Mulțumesc, e un dans foarte interesant, a spus Alice, bucuroasă că în sfârșit se terminase, și mi-a plăcut foarte mult cântecul ăsta curios despre peștii albi.

— O, peștii albi, pe ăștia i-ai văzut, desigur?

— Da, i-am văzut de multe ori la cin..., și-a curmat repede vorba Alice.

— Nu știu unde este acest Cin, a răspuns Țestoasa; dar, dacă i-ai văzut de multe ori, atunci știi, desigur, cum arată.

— Cred că da, a răspuns Alice, cugetând. Își țin coada în gură și sunt înveliți în pesmet.

— Te înșeli în privința pesmetului, apa mării l-ar spăla. Dar își *țin* într-adevăr coada în gură și motivul este... în acest punct, Falsa Broască Țestoasă a căscat și a închis ochii. Spune-i tu care-i motivul, i-a cerut Grifonului.

— Motivul este că vor și ei să danseze cu homarii. Așa încât sunt aruncați în mare. Și trebuie să străbată cale lungă în apă. De asta își țin coada cu dinții. În felul ăsta se asigură că nu vor mai putea fi scoși din apă. Asta-i tot.

— Mulțumesc, i-a spus Alice. E foarte interesant. Până acum n-am știut atâtea lucruri despre peștii albi.

— A, dacă dorești, îți pot spune mult mai multe, i-a răspuns Grifonul. Știi de ce se numesc „albi“?

— Niciodată nu m-am gândit. De ce?

— *Lustruiește ghetele și pantofii*, a răspuns solemn Grifonul.

Alice era complet năucită.

— Lustruiește ghetele și pantofii? a repetat ea uluită.

— Da, cu ce sunt lustruiți pantofii tăi? Ce-i face atât de strălucitori?

Alice s-a uitat în jos la pantofi și a rămas puțin pe gânduri înainte de a răspunde:

— Sunt frecați cu cremă neagră, cred.

— Ghetele și pantofii celor care locuiesc în mare sunt frecați cu cremă albă. Sunt înălbiți. Acum știi.

— Și din ce-i făcută crema albă? a întrebat Alice, foarte curioasă.

— Din calcani și țipari, desigur, a răspuns Grifonul, cam iritat, orice crevetă ar fi putut să-ți spună atâta lucru.

— Dacă eu aş fi fost peştele alb, a răspuns Alice, ale cărei gânduri zăboveau încă asupra versurilor cântecului, i-aş fi spus delfinului: „Rămâi în spate, te rog. Nu te vrem alături de noi.“

— Ba se simţeau foarte îndatoraţi să-l aibă alături, a contrazis-o Falsa Țestoasă. niciun peşte cu scaun la cap nu s-ar aventura să se ducă undeva fără un delfin.

— Zău? s-a mirat Alice.

— Bineînţeles că nu. Dacă un peşte ar veni la *mine* şi mi-ar spune că pleacă într-o călătorie, l-aş întreba: „Cu ce delfin?“

— Nu cumva „spre ce destin“?

— Eu ştiu ce spun, a răspuns Falsa Broască Țestoasă pe un ton ofensat.

— Ei, hai să ascultăm ceva şi din aventurile *tale*, a intervenit Grifonul.

— Aş putea să vă povestesc aventurile mele începând de azi-dimineaţă, a început Alice cu sfială, nu are niciun rost să încep cu trecutul, pentru că ieri eram cu totul altă persoană.

— Explică-ne lucrul ăsta, a cerut Țestoasa.

— Nu, nu! Să ne povestească întâi aventurile; explicațiile iau prea mult timp, a cerut Grifonul.

Aşa încât Alice a început să le povestească toate întâmplările prin care a trecut, din momentul în care l-a văzut pe Iepuraşul Alb. La început era puţin stânjenită, pentru că cele două creaturi stăteau foarte aproape de ea, încadrând-o de o parte şi de cealaltă, făcând ochi mari şi deschizându-şi larg gurile; dar, pe măsură ce înainta în povestire, căpăta tot mai mult curaj. Ascultătorii ei au stat perfect liniştiţi, până în partea în care a citat poezia *Eşti bătrân, taică William*, pe care i-o recitase Omizii, şi în

care cuvintele erau de astă dată altele, așa încât Falsa Țestoasă a tras adânc aer în piept și a spus:

— E foarte ciudat!

— E cât se poate de ciudat, a adăugat Grifonul.

— A sunat cu totul altfel, a repetat Falsa Țestoasă, căzând pe gânduri. Aș vrea s-o aud acum încercând să recite ceva. Spune-i să înceapă.

Se uita la Grifon ca și cum gândea că acesta are oarecare autoritate asupra lui Alice.

— Ridică-te în picioare și recită *Acesta-i glasul trântorului*, i-a poruncit Grifonul.

„Cum îți mai ordonă creaturile astea, și-a spus Alice în sinea ei, și cum te obligă să repeți ce-ai învățat. Parc-aș fi la școală!“

Totuși, s-a ridicat în picioare și a început să recite poezia, dar mintea ei era atât de plină de Cadrilul Homarilor, încât aproape că nu mai știa ce spune; și cuvintele au răsunat, într-adevăr, foarte ciudat:

După glas e Homarul, l-am auzit cum spune
„M-ai răsfierat, vreau zahăr în păr, mai pune.“
Din nas el face ca rața cu genele,
Coase brâul, nasturii, întoarce izmenele.

Când la mal e uscat, el, ca un păsăroi cântăreț,
De rechini vorbește numai cu dispreț,
Dar în flux, când apele cresc și rechinii-s aici
Vocea-i tremură-n triluri timide și mici.

— Asta-i cu totul altceva decât poezia pe care o recitam eu în copilărie, a declarat Grifonul.

— N-am mai auzit-o niciodată până acum, a confirmat și Falsa Țestoasă, dar e un nonsens de la un capăt la altul.

Alice nu a răspuns nimic; ședea din nou cu fața în mâini, întrebându-se dacă, vreodată, lucrurile își vor relua mersul lor firesc.

— Aș dori să-mi explice, a stăruit Falsa Țestoasă.

— Nu poate să-ți explice, a potolit-o Grifonul în grabă. Treci la strofa a doua.

— Dar ce-i cu sprâncenele? nu s-a lăsat Falsa Țestoasă. Cum poate să coase cu ele? Ai auzit de așa ceva?

— E prima figură din dans, a încercat Alice să explice; dar era îngrozitor de zăpăcită de întreaga poveste și dorea să schimbe subiectul.

— Treci la strofa a doua, a repetat Grifonul, nervos; începe cu *Am trecut pe lângă grădină*.

Alice nu îndrăznea să nu se supună, deși era convinsă că iarăși o să iasă totul pe dos; a continuat cu o voce tremurătoare:

Am trecut pe lângă grădină și am zărit
O panteră și-o bufniță, mâncau dintr-un blid:
Pantera devora carnea cu tot cu sos
Bufnița s-a ales cu blidul luciu, frumos.
Când n-a mai fost ce mânca, ea primi în dar
Lingura, să și-o pună în buzunar:

Pantera luă, mârâind, furculița, cuțitul
Să încheie banchetul –

— Ce rost are să repete toată aiureala asta, a întrerupt-o Falsa Țestoasă, dacă nu dă explicații pe măsură ce înaintează? E lucrul cel mai aiuristic pe care l-am auzit în viața *mea*.

— Cred că ar fi mai bine să renunți, a sfătuit-o Grifonul, și Alice a fost fericită să-i dea ascultare.

— Să încercăm altă figură din Cadrilul Homarilor? Sau preferi ca Falsa Broască Țestoasă să cânte un alt cântec? a întrebat Grifonul.

— O, un alt cântec, vă rog, dacă va binevoi Falsa Broască Țestoasă, a răspuns Alice cu atâta grabă, încât Grifonul a adăugat, oarecum ofensat:

— Hm! Gusturile nu se discută. Cântă-i *Supa de Broască Țestoasă*; vrei, bătrânico?

Falsa Țestoasă a suspinat adânc și a început, cu o voce uneori înecată de sughituri de plâns, să cânte:

Supă aromată, supă frumoasă
Aburind dinaintea noastră pe masă!
O lume ai da să poți gusta
Acest deliciu de trufanda!
Su-u-u-pă deli-cioa-a-a-să
E su-u-u-pa se-e-erii,
Cea mai și cea mai gustoasă!

Minune de supă! Cine să mai vrea
Fripturi, vânat, biftec, sardea?
Cine n-ar da totul de la dânsu' pe
Două parale să-și ia trei supe?
Pe două parale mănânci trei supe
Minunăție de supă gustoasă

Su-u-u-u-pă gus-toa-a-a-să!
Și de-li-cioa-a-a-a-să,
Supă la ciii-nă,
Su-pă di-VIII-NĂ!

— Refrenul, din nou! a strigat Grifonul. Dar, când Țestoasa tocmai începuse să-l repete, s-a auzit din depărtare strigătul: „Începe procesul!”

— Vino, a strigat Grifonul și, luându-o pe Alice de mână, a pornit grăbit, fără să mai aștepte sfârșitul cântecului.

— Despre ce proces e vorba? a întrebat Alice gâfâind de atâta alergat.

Dar Grifonul i-a răspuns numai:

— Haide! și și-a iuțit pașii, în timp ce din depărtare se auzeau, din ce în ce mai slab, cuvintele melancolice purtate de vânt:

Supă la ciii-nă
Su-pă di-VIII-NĂ!

XI

Cine a furat tartele?

Când au sosit Alice și Grifonul, Regele și Regina de Cupă erau așezați pe tronurile lor, înconjurați de o mare adunare: tot felul de păsărele și de animale, precum și întregul pachet de cărți de joc: Valetul de Cupă stătea în fața lor, legat în lanțuri, cu câte un soldat de pază de o parte și de alta; lângă Rege se găsea Iepurașul Alb, care ținea într-o mână o trompetă, și în cealaltă, un sul de pergament. În centrul Curții de Judecată se afla o masă, pe care era un platou mare cu tarte: arătau atât de îmbietor, încât Alice se simțea flămândă numai când se uita la ele.

„Aș vrea să se termine procesul, s-a gândit ea, și apoi să se împartă la toată lumea gustările!“ Dar se părea că nu exista nici o șansă să se întâmple așa ceva, drept care

a început să se uite la tot ce o înconjura, ca să-și omoare timpul.

Alice nu mai fusese niciodată până atunci într-un tribunal, dar citise în cărți despre ele, așa încât a constatat cu satisfacție că îi erau cunoscute denumirile a tot ce se găsea acolo.

„Asta-i judecătorul, pentru că poartă o perucă mare“, și-a spus.

Judecătorul era însuși Regele și, cum își pusese coroana peste perucă, nu părea să se simtă prea comod și nu arăta deloc atrăgător.

„Și asta-i boxa juriului, și-a spus Alice mai departe, iar cele douăsprezece creaturi (era obligată să le numească «creaturi», pentru că unele dintre ele erau animale și altele păsări) sunt, probabil, jurații.“ Și-a repetat de vreo trei ori în gând ultima denumire, pentru că era foarte mândră de ea; își spunea, pe drept cuvânt, că puține fetițe de vârsta ei ar fi știut ce înseamnă toate astea. Oricum, „membrii juriului“ ar fi avut același înțeles.

Cei doisprezece jurați erau foarte ocupați să scrie de zor pe niște tăblițe.

— Ce fac? i-a șoptit Alice Grifonului. Din moment ce nu a început încă procesul, nu înțeleg ce scriu.

— Își notează numele lor, de teamă să nu le uite înapoi de a se termina procesul, i-a răspuns, tot în șoaptă, Grifonul.

— Ce chestii protesti! a exclamat Alice cu voce tare, dar și-a înghițit imediat vorba, pentru că Iepurașul Alb a strigat:

— Păstrați liniște în Curtea de Judecată!

Regele și-a pus ochelarii și s-a uitat încruntat în jur să vadă cine face gălăgie.

Alice a văzut clar, de parcă li s-ar fi uitat peste umăr, că toți jurații notaseră pe tăblițe „Ce chestii protesti!“, ba, mai mult, a văzut că unul dintre ei nu știa cum se scrie „protesti“ și i-a cerut vecinului să-i spună. „Ce mai harababură o să fie pe tăblițele lor când se va termina procesul!“, a gândit Alice.

Unul dintre jurați avea un creion care scârțâia pe tăbliță. Era ceva ce Alice nu putea îndura; s-a strecurat în spatele lui și, foarte curând, i s-a ivit prilejul de a-i șterpeli creionul. A făcut-o atât de repede, încât sărmanul mic jurat (era Bill, Șopârla) nu și-a putut da seama unde i-a dispărut creionul și a început să-l caute peste tot; negăsindu-l, a fost nevoit să scrie, în tot restul zilei, cu degetul pe tăbliță, ceea ce nu s-a dovedit de mare folos, pentru că degetul nu lăsa niciun semn.

— Crainicule, citește acuzația! a spus Regele.

La auzul acestor cuvinte, Iepurașul Alb a suflat de trei ori din trompetă, apoi a desfășurat sulul de pergament și a citit:

Regina de Cupă, astă vară după
Amiază, a copt niște turte:
Fantele de Cupă le-a luat pe toate
Și a fugit de la Curte!

Regele de Cupă
A cerut turte,
Fantele și-a luat bătaia pe loc;
Fantele de Cupă
Mai apoi s-a-ntors la curte
Cu ce rămăsese din turte –
Și-a jurat că nu mai fură deloc.

— Proclamați verdictul! a poruncit Regele, adresându-se juraților.

— Încă nu, încă nu, l-a întrerupt Iepurașul. Mai sunt încă multe proceduri înainte de verdict.

— Să fie chemat primul martor! a poruncit Regele; Iepurașul a sunat de trei ori din trompetă și a strigat:

— Primul martor!

Primul martor a fost Pălărierul. S-a prezentat ținând într-o mână o cană de ceai și în cealaltă o felie de pâine cu unt.

— Te rog să mă ierți, Măria Ta, a început el, că am venit cu astea, dar când am fost chemat încă nu-mi terminasem ceaiul.

— Ar fi trebuit să-l termini, a decretat Regele. Când l-ai început?

Pălărierul s-a uitat la Iepurele de Martie, care-l urmasse în tribunal, braț la braț cu Hârciogul.

— Pe paisprezece martie, cred, a spus el.

— Pe cincisprezece, l-a corectat Iepurele de Martie.

— Pe șaisprezece, a adăugat Hârciogul.

— Să se noteze! a cerut Regele, adresându-se juriului; și jurații au scris în grabă pe tăblițele lor toate aceste date, după care le-au adunat, și apoi au transformat rezultatul în șilingi și penny.

— Scoate-ți pălăria! i-a cerut Regele Pălărierului.

— Nu e a mea! a răspuns acesta din urmă.

— *E furată!* a exclamat Regele, întorcându-se spre juriu, care pe dată a întocmit un memorandum.

— Eu păstrez pălăriile ca să le vând, a explicat Pălărierul; niciuna dintre ele nu e a mea. Eu sunt pălărier.

Atunci, Regina și-a pus ochelarii și s-a uitat încruntată la Pălărier, care a pălit și a început să se agite.

— Depune-ți mărturia, i-a cerut Regele, și nu mai fi agitat, altminteri voi cere să fii executat pe loc.

Aceste cuvinte nu au părut să-l încurajeze pe martor; a pornit să-și mute greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, se uita temător la Regină și, în fâstâceala lui, a

mușcat o bucată mare din ceașcă, în locul feliei de pâine cu unt.

În chiar momentul acela, Alice a încercat o senzație curioasă, care a nedumerit-o teribil până când și-a dat seama despre ce era vorba: începuse din nou să crească; la început, s-a gândit să se ridice și să părăsească tribunalul, dar în scurt timp s-a răzgândit și a hotărât să rămână acolo câtă vreme avea să mai încapă în el.

— Te-aș ruga să nu mă presezi așa de tare, i-a spus Hârciogul, care ședea lângă ea. Aproape că nu mai pot respira.

— N-am ce face, i-a răspuns Alice cu blândețe. Cresc.

— Nu ai dreptul să crești *aici*, a ripostat Hârciogul.

— Nu vorbi prostii, l-a repezit Alice cu mai mult curaj; dacă vrei să știi, și tu crești.

— Da, dar eu cresc într-un ritm normal, nu în felul ăsta ridicol al tău.

S-a ridicat îmbufnat, a traversat încăperea și s-a așezat în celălalt colț al tribunalului.

În tot acest timp, Regina nu a încetat o clipă să-l fixeze pe Pălărier și, chiar în momentul când Hârciogul traversa tribunalul, a poruncit unuia dintre curteni:

— Aduceți-mi lista cântăreților de la ultimul concert.

La auzul acestor cuvinte, bietul Pălărier a început să tremure atât de tare, încât a ieșit din pantofi.

— Depune-ți mărturia! a repetat Regele furios; altminteri poruncesc să fii executat, indiferent dacă ai emoții sau nu.

— Măria Ta, eu sunt un biet om, a început Pălărierul cu un glas care dârdâia, și încă nu am apucat să-mi iau ceaiul – nici măcar de o săptămână încoace –, și felia de pâine cu unt a devenit tot mai subțire... și clinchetul ceaiului...

— Clinchetul *cui?* a întrebat Regele.

— A început cu un ce...

— Desigur și clinchetul și ceaiul încep cu litera ce...
Ce, mă iei drept un nerod? Spune mai departe.

— Sunt un om sărac, a continuat Pălărierul, și după aceea toate lucrurile clincăneau... numai că Iepurele de Martie a zis...

— N-am zis eu! l-a întrerupt în mare grabă Iepurele de Martie.

— Ba tu ai zis, a stăruit Pălărierul.

— Neg! a ținut-o morțiș Iepurele de Martie.

— Neagă! a subliniat Regele; să nu se consemneze!

— Mă rog, în orice caz, Hârciogul a zis... a continuat Pălărierul, uitându-se îngrijorat în jur, să vadă dacă și Hârciogul o să nege; dar acesta nu a negat nimic, deoarece dormea buștean.

— După aceea, a continuat Pălărierul, mi-am mai tăiat niște pâine cu unt...

— Dar ce a zis Hârciogul? a întrebat un membru al juriului.

— Asta nu-mi mai aduc aminte.

— Trebuie să-ți aduci aminte, sau poruncesc să fii executat, a declarat Regele.

Nefericitul Pălărier a scăpat din mână ceașca de ceai și pâinea cu unt și s-a lăsat pe jos într-un genunchi.

— Sunt un om slab, Măria Ta, a început el.

— Ești un *vorbitor* foarte slab, a observat Regele.

Atunci, unul dintre cobai a aclamat, dar ovațiile au fost imediat înăbușite de slujbașii tribunalului. (Pentru că am folosit un cuvânt dur, am să vă explic cum s-au petrecut lucrurile. Slujbașii aveau un sac mare de pânză, care se lega la gură cu două șireturi; l-au vârât pe cobai în sac, cu capul în jos, și după aceea s-au așezat pe el.)

„Mă bucur că am văzut cum se procedează, a gândit Alice. Am citit de atâtea ori în ziare că «la sfârșitul procesului au fost câteva încercări de aplauze, pe care slujbașii tribunalului le-au înăbușit» imediat, iar eu nu înțelegeam niciodată cum vine treaba asta, și acum m-am dumirit.“

— Dacă asta-i tot ce știi, atunci stai jos, i-a spus Regele.

— Nu pot să stau mai jos de atât, a răspuns Pălărierul; sunt pe podea.

— Atunci *așază-te* jos.

Atunci, cel de-al doilea cobai a ovaționat și a fost înăbușit.

„Ei, cu asta s-a zis cu cobaii, a gândit Alice. Acum o să meargă totul strună.“

— Aș prefera să-mi termin ceaiul, a răspuns Pălărierul, aruncând o privire temătoare Reginei, care citea lista cântăreților.

— Poți pleca, a spus Regele, și Pălărierul s-a grăbit să părăsească tribunalul, fără măcar să-și încalțe pantofii.

— ...și tăiați-i capul, a adăugat Regina, adresându-se unuia dintre slujbași, dar până să ajungă acesta la ușă, Pălărierul se și făcuse nevăzut.

— Introduceți martorul următor! a poruncit Regele.

Martorul următor era bucătăreasa Ducesei. S-a prezentat cu râșnița de piper în mână, și Alice a ghicit cine era chiar înainte de a fi intrat în tribunal, pentru că toți cei de pe lângă ușă au început să strănute.

— Depune-ți mărturia! a poruncit Regele.

— N-am de gând.

Regele s-a uitat îngrijorat la Iepurașul Alb, care i-a murmurat:

— *Acest* martor trebuie să fie interogat de Maiestatea Voastră.

— Mă rog, dacă trebuie, trebuie, a rostit Regele cu un aer melancolic și, după ce și-a încrucișat brațele la piept și s-a încruntat la bucătăreasă până când aproape că n-o mai putea vedea, a întrebat-o cu un glas adânc:

— Din ce se fac tartele?

— Din piper, în cea mai mare parte, a răspuns bucătăreasa.

— Din melasă, a adăugat o voce somnoroasă din spatele ei.

— Însfăcați-l de guler și scoateți-l afară pe Hârciogul acela! a strigat Regina. Decapitați Hârciogul! Dați-l pe Hârciog afară din tribunal! Suprimați-l! Pișcați-l! Radeți-i mustățile!

Câteva momente, în tribunal a domnit confuzia, până când l-au evacuat pe Hârciog și, când s-a înstăpânit din nou liniștea, bucătăreasa se făcuse deja nevăzută.

— N-are importanță! a declarat Regele, ușurat. Introduceți martorul următor! Apoi, întorcându-se spre Regina, i-a spus în șoaptă: Zău așa, draga mea, martorul

următor trebuie să fie interogat de tine. Pe mine m-a apucat durerea de cap.

Alice l-a urmărit pe Iepurașul Alb, care scruta lista martorilor; era foarte curioasă cine avea să fie următorul martor, „pentru că, până acum, n-au adunat prea multe probe“, și-a spus ea.

Imaginați-vă surpriza ei când Iepurașul Alb a citit, cu vocea lui cea mai stridentă, numele:

— Alice!

XII

Alice depune mărturie

— **P**rezent! a strigat Alice, uitând, în emoția momentului, cât de mare crescuse în ultimele câteva minute, și a sărit cu asemenea grabă, încât a măturat, cu poala fustei, băncile juraților, răsturnându-i pe toți în capetele celor aflați jos în sală; și au rămas așa, bieții de ei, zbatându-se, cu picioarele și mâinile rășchirate, aducându-i aminte de bolul de sticlă cu peștișori de aur pe care-l răsturnase, din greșeală, acasă, cu o săptămână în urmă.

— O, scuzați-mă! a exclamat cu un ton dezolat, și a început să-i culeagă de pe jos cât de repede putea, pentru că avea în minte accidentul cu peștișorii și o obseda ideea că jurații trebuie adunați imediat și puși cât mai urgent înapoi în băncile lor, căci altfel ar muri.

— Procesul nu poate continua până când nu-și ocupă toți jurații locurile, a decretat Regele, cu glas solemn; *toți*, a repetat el pompos, uitându-se cu asprime la Alice.

Ea a aruncat o privire în boxă și a văzut că, în marea ei grabă, îl așezase pe Bill-Șopârla cu capul în jos și, bietul de el, dădea resemnat din coadă, neputându-se mișca. Cât ai zice pește, Alice l-a repus în poziție normală; „nu că asta ar avea mare importanță, și-a spus ea. Cred c-ar fi la fel de folositor procesului și cu coada-n sus, și cu coada-n jos“.

De îndată ce jurații și-au revenit din șoc și și-au recăpătat tăblițele și creioanele, au pornit cu mare sârg la treabă, scriind istoria accidentului, toți cu excepția Șopârlei, care era prea traumatizată pentru a face altceva decât să stea cu gura căscată și cu ochii în tavan.

— Ce știi despre problema în cauză? a întrebat-o Regele pe Alice.

— Nimic.

— *Absolut* nimic?

— Absolut nimic.

— Acest lucru e foarte important, a declarat Regele, adresându-se juriului.

Jurații tocmai începuseră să-i noteze spusele pe tăblițele lor, când au fost întrerupți de Iepurașul Alb.

— Desigur, Maiestatea Voastră vrea să spună *neimportant*, a atras el atenția pe un ton plin de respect.

— Da, desigur, am vrut să spun *neimportant*, a răspuns Regele în grabă, apoi a murmurat pentru sine: important, neimportant, neimportant, important... de parcă încerca să vadă care dintre cele două cuvinte sună mai bine.

Unii dintre jurați au notat cuvântul „important“, alții au notat „neimportant“. Alice putea desluși cuvintele,

întrucât se găsea destul de aproape de ei pentru a le vedea tăblițele; „dar oricum, important-neimportant, n-are nici o importanță“, și-a spus ea.

În momentul acela, Regele, care între timp fusese ocupat să scrie ceva în carnetul lui, a strigat: „Tăcere!“ și apoi a citit din carnet:

— Regula Patruzeci și doi: Orice persoană mai înaltă de un kilometru trebuie să părăsească tribunalul.

— Dar eu nu am o înălțime de un kilometru, a ple-dat Alice.

— Ba ai, a contrazis-o Regele.

— Are aproape doi kilometri, a intervenit Regina.

— Oricum ar fi, eu n-am să plec, a ripostat Alice; și apoi, regula aceasta nu-i reglementară; ați inventat-o acum, pe loc.

— Este cea mai veche regulă din carte, a contrazis-o Regele.

— Dacă ar fi fost cea mai veche, ar fi trebuit să fie Re-gula numărul Unu, a precizat Alice.

Regele a pălit și și-a închis în grabă carnetul.

— Proclamați verdictul! a cerut el juriului, cu o voce joasă, tremurătoare.

— Maiestate, a sărit Iepurașul Alb, mai există probe pe care nu le-am luat încă în seamă; hârtia aceasta, de pildă, a fost adusă chiar acum.

— Ce conține? a întrebat Regina.

— Încă n-am deschis-o, a răspuns Iepurașul Alb, dar pare să fie o scrisoare, scrisă de inculpat către... către... cineva.

— Trebuie s-o fi scris către cineva, a intervenit Regele, doar dacă n-a fost adresată nimănui, ceea ce, știți, nu se prea obișnuiește.

— Ce adresă poartă? a întrebat un jurat.

— Nu poartă niciun fel de adresă, a răspuns Iepurașul Alb; de fapt, nu scrie nimic pe plic.

În timp ce vorbea, a despăturit scrisoarea și a adăugat:

— De fapt, nu e o scrisoare, e o înșiruire de versuri.

— E scrisul de mână al inculpatului? a întrebat alt jurat.

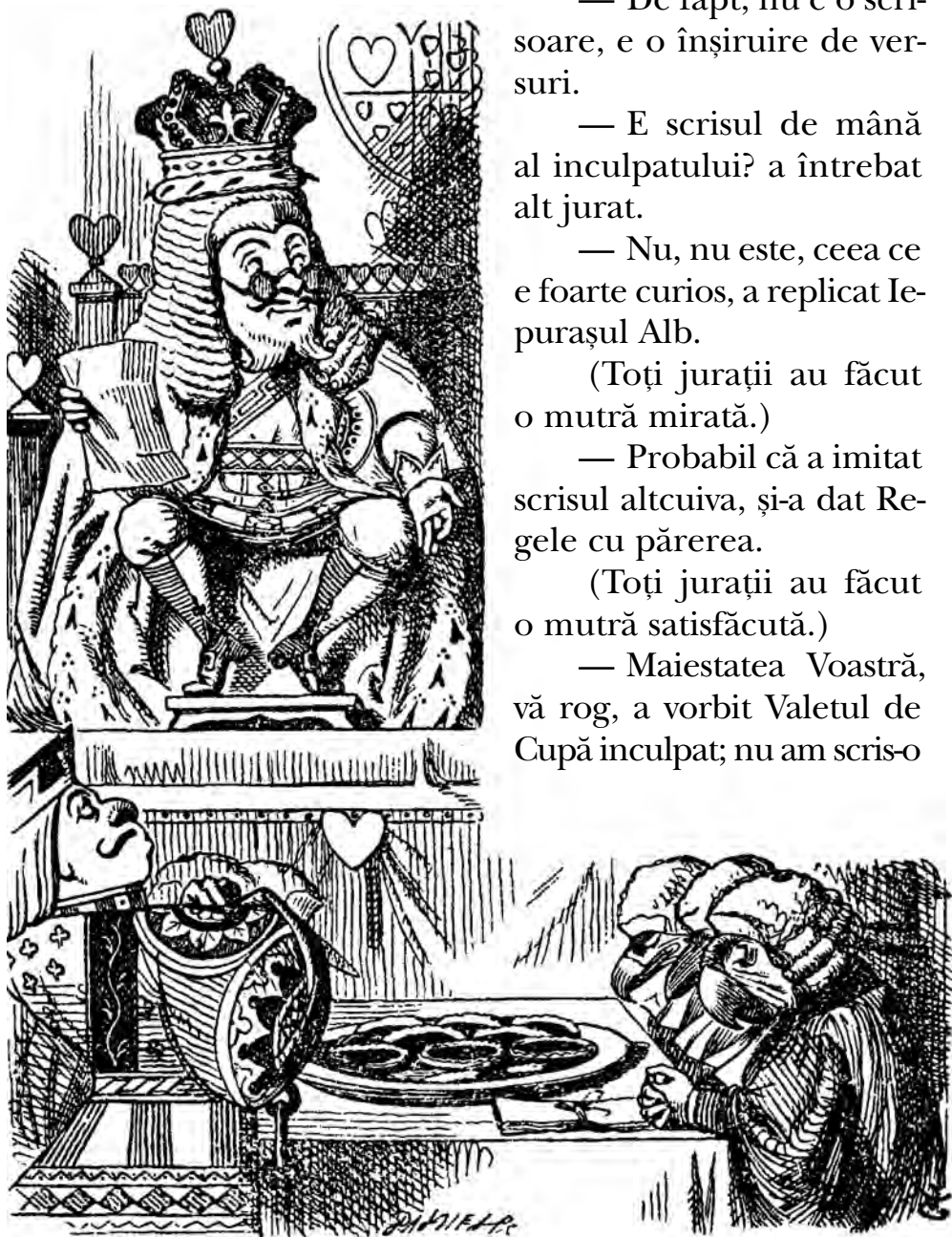
— Nu, nu este, ceea ce e foarte curios, a replicat Iepurașul Alb.

(Toți jurații au făcut o mutră mirată.)

— Probabil că a imitat scrisul altcuiva, și-a dat Regele cu părerea.

(Toți jurații au făcut o mutră satisfăcută.)

— Maiestatea Voastră, vă rog, a vorbit Valetul de Cupă inculpat; nu am scris-o

eu, și nimeni nu poate dovedi că am scris-o eu; la sfârșit nu e semnat niciun nume.

— Faptul că nu ai semnat-o înrăutățește lucrurile, a declarat Regele. Probabil că ai urmărit un gând rău, altminteri ți-ai fi semnat numele, ca orice om onest.

Aceste spuse au fost urmate de aplauze generale: era, într-adevăr, primul lucru inteligent pe care-l rostise Regele în ziua aceea.

— Ceea ce *dovedește*, desigur, vinovăția lui, a adăugat Regina. Tăiați-i...

— Ba nu dovedește nimic, a întrerupt-o Alice; vai de mine, dar nici nu știți despre ce-i vorba în scrisoare.

— Citiți-o! a poruncit Regele.

Iepurașul Alb și-a pus ochelarii:

— De unde dorește Maiestatea Voastră să încep?

— Începe cu începutul, i-a răspuns Regele foarte grav, și continuă până la sfârșit; acolo te oprești.

În tribunal s-a înstăpânit o tăcere totală, în timp ce Iepurașul Alb citea:

Mi-au spus că tu ai fost la ea
Și că i-ai amintit de mine
M-a lăudat, e drept, dar a mai spus
Că nu știu înota prea bine.

El i-a-nștiințat că n-am plecat
(Știam toți că-i așa, se înțelege):
Dar dacă ea va insista
De tine ce se-alege?

I-am dat ei una, i-au dat lui două,
Tu ne-ai dat trei și mai ceri,

De la el la tine s-au înapoiat
Deși ale mele-au fost, până ieri.

Dacă eu sau ea ne amestecăm
În această poveste cumva,
El e sigur că eliberarea
Le-o aduce domnia ta.

Eu cred că numai tu
(Până ca ea să aibă un acces)
Ai fost piedica între noi și el –
Așa cum se întâmplă des.

Nu spune lui că ea pe-aceia-i prețuia,
Căci e secret. Secretul se va ține
În fața tuturor – spre a fi știut
Numai de mine și de tine.

— Asta e cea mai importantă dovadă din tot ce am ascultat până acum, a spus Regele, frecându-și mâinile de satisfacție; deci, de astă dată juriul poate să...

— Dacă cineva poate să-mi explice conținutul acestui poem îi ofer șase pence. Eu nu cred că există măcar un atom de sens în el, a comentat Alice. (În ultimele minute crescuse atât de mare, încât nu se mai temea deloc să-l întrerupă pe Rege.)

Toți jurații au notat pe tăblițele lor: „Ea nu crede că există un atom de sens în el“, dar niciunul dintre ei nu a încercat să explice conținutul poemului.

— Dacă nu are niciun înțeles, a spus Regele, înseamnă că ne scutește de marea bătaie de cap de a încerca să găsim un înțeles. Și totuși, nu știu, a continuat el, așternându-și hârtia cu versuri pe genunchi și privind-o cu un

singur ochi; parcă, până la urmă, are oarecare înțeles: *a spus că nu știu înota prea bine* – nu știi să înoți, nu-i așa? a întrebat, întorcându-se spre Valetul inculpat.

Acesta a clătinat din cap cu amărăciune:

— Arăt eu ca unul care poate înota? (Ceea ce era foarte adevărat, întrucât Valetul era confecționat în întregime din carton.)

— Până aici, așa e, a continuat Regele, bombănind versurile pentru el: *Știam toți că-i așa, se-nțelege*. – aici e vorba de juriu – *Dacă ea va insista* – aici e vorba de Regină – *De tine ce se alege?* – asta-i într-adevăr întrebarea – *I-am dat ei una, i-au dat lui două* – vai de mine, aici e vorba despre ce a făcut cu tarte...

— Dar mai departe spune „*De la el la tine s-au înapoiat*“, a subliniat Alice.

— Păi sigur, sunt aici pe masă! a declarat Regele, triumfător, arătând spre platoul cu tarte cu fructe. Nimic nu poate fi mai limpede. Pe urmă a continuat el, *Până ca ea să aibă un acces* – tu n-ai niciodată accese, draga mea, nu-i așa? a întrebat-o pe Regină.

— Niciodată, a răspuns Regina înfuriată, aruncând cu o călimară în Șopârlă. (Sărmanul Billuță renunțase să mai scrie cu un deget pe tăbliță, deoarece degetul nu lăsa niciun semn; dar acum a pornit din nou să scrie repede, muindu-și degetul în cerneala care-i șiroia pe față, până ce avea să se usuce.)

— Atunci ție accesele îți sunt inaccesibile, a spus Regele, privindu-i cu un zâmbet pe cei din tribunal.

A urmat o tăcere absolută.

— A fost un joc de cuvinte, a adăugat Regele pe un ton enervat, și atunci toată lumea și-a îngăduit să râdă. Juriul să dea verdictul! a repetat Regele pentru a douăzecea oară în acea zi.

— Nu! Nu! s-a opus Regina. Întâi sentința – și pe urmă verdictul.

— Ce nonsens! a strigat Alice. Auzi, sentința înaintea verdictului!

— Taci din gură! a țipat Regina, înroșindu-se ca para focului.

— Ba n-am să tac! a răspuns Alice.

— Tăiați-i capul! a răcnit Regina din fundul rărunchilor.

Nimeni nu a clintit.

— Cui îi pasă de voi? a strigat Alice. (Crescuse la înălțimea ei normală.) Nu sunteți decât un pachet de cărți de joc!

În momentul acela, întregul pachet de cărți de joc a sărit în aer, și apoi s-a împrăștiat peste Alice; aceasta a scos un mic țipăt, de spaimă și de furie, și a încercat să le dea la o parte, dar s-a pomenit cu capul în poala surorii ei, care-i îndepărta din păr, cu un gest tandru, câteva frunze uscate, căzute din copacul sub care se adăposteau.

— Trezește-te, Alice dragă! Ai dormit atât de mult, i-a spus sora ei.

— Vai, am avut un vis extrem de ciudat, a răspuns Alice, și i-a povestit surorii ei, atât cât își putea aminti, toate straniile ei aventuri, despre care tocmai ați citit; după ce a terminat, sora ei a sărutat-o și i-a spus:

— *A fost*, într-adevăr, un vis foarte curios, draga mea, dar acum fugi să-ți iei ceaiul; s-a făcut târziu.

Alice s-a ridicat și a plecat în fugă, gândind, în timp ce alerga, ce vis extraordinar avusese.

Dar sora ei a rămas în același loc, cu capul rezemat în palmă, privind apusul de soare și gândindu-se la micuța Alice și la minunatele ei aventuri, până când a început și ea, într-un fel, să viseze, și iată visul ei:

Mai întâi, a visat-o chiar pe micuța Alice: din nou mânuțele ei îi înconjurau genunchii, și ochii ei ageri, luminoși, o priveau în ochi, îi auzea inflexiunile glasului, îi vedea mișcările capului când își dădea la o parte șuvițele rebele care-i intrau în ochi și, în timp ce o asculta povestind, sau părea că o ascultă, întreaga priveliște din jur se popula cu micile creaturi bizare din visul surioarei ei.

Iarba înaltă fosnea sub pașii grăbiți ai Iepurașului Alb, Șoarecele speriat își plescăia drumul prin lacul din apropiere, auzea zăngănitul ceștilor în timp ce Iepurele de Martie și prietenii lui își luau ceaiul lor fără de sfârșit, auzea glasul strident al Reginei poruncind decapitarea nefericiților ei oaspeți, bebelușul-purcel strănuta din nou în brațele Ducesei, în timp ce erau bombardati cu farfurii și tigăi, auzea din nou țipătul Grifonului, scârțâitul creionului Șopârlei pe tabla lui, iar guițatul asfixiat al cobailor înăbușiți umplea văzduhul, împreună cu îndepărtatele sughițuri de plâns ale Falsei Broaște Țestoase.

Și a rămas așa, cu ochii închiși, aproape crezând că se găsește în Țara Minunilor, deși știa că nu trebuia decât să deschidă ochii și toate aveau să se prefacă în banala realitate – iarba fâșâind sub adierea vântului, lacul clipocind și vălurindu-se sub unduirea stufărișului. Zăngănitul ceștilor de ceai o să se prefacă în clinchetul zurgălăilor de la gâtul oilor, strigătele stridente ale Reginei în hăulitul ciobănașului, iar strănutatul bebelușului, țipătul Grifonului și toate celelalte zgomote stranii se vor preschimba (știa bine) în larma și forfota unei ferme în care se muncеște cu râvnă – în timp ce mugetul îndepărtat al vitelor de pe câmp va lua locul suspinelor adânci ale Falsei Țestoase.

Mai târziu, a încercat să-și imagineze cum o să se transforme surioara ei, cu timpul, într-o femeie matură;

și cum, de-a lungul anilor de maturitate, o să-și păstreze sufletul simplu și duios al copilăriei; și cum o să adune în jurul ei alți copii, care o să asculte cu ochi ageri și luminoși numeroase povești ciudate, poate chiar acel fantastic vis din Țara Minunilor, avut cu multă vreme în urmă; și cum o să se întristeze la toate micile lor amărăciuni copilărești și cum o să se veselească la micile lor bucurii simple, amintindu-și de propria copilărie și de însoritele zile de vară.

Cuprins

I

Jos, în vizuina Iepuraşului / 9

II

Lacul de lacrimi / 17

III

O cursă politică şi o poveste lungă / 27

IV

Iepuraşul trimite un „Biletel“ / 36

V

Sfaturi de la Domnul Omidă / 48

VI

Porc cu piper / 60

VII

O nebunească invitație la ceai / 73

VIII

Terenul de crochet al Reginei / 84

IX

Povestea Falsei Broaște Țestoase / 96

X

Cadrilul Homarilor / 107

XI

Cine a furat tartele? / 117

XII

Alice depune mărturie / 127